

- Έκθεση Δράσης ΑΚΕΛ
- Η συνάντηση Ρήγκαν-Κορματσώφ
- Τουρκία
- Η ευνοιοκρατία
- ΠΑΣΥΔΥ-ΕΤΥΚ
- Το Κερύνεια II
- ΕΟΚ και Λυσσαρίδης
- Τα διδάκτρα του ΑΤΙ
- Οι δίκες της Μόσχας

ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΟΥ ΠΑΣΟΚ

ΕΛΛΑΔΑ - ΔΗΜΟΤΙΚΕΣ '86

ανάλυση στη σελ. 9

Ανησυχητική αύξηση της ανεργίας 200 εργάτες αμιάντου στο δρόμο

ΟΙ ΒΙΟΜΗΧΑΝΟΙ ΣΤΗΝ ΑΝΕΡΓΙΑ ΟΧΙ ΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ

Το κλείσιμο του μεταλλείου Αμιάντου και το ριζισμό στο δρόμο 300 και πλέον εργατών, μαζί με την τελευταία αύξηση του μεγέθους της ανεργίας, φέρνει ξανά αυτό το πρόβλημα στην επιφάνεια σαν ένα από τα πιο καυτά.

Μπορεί η ανεργία να αποτελεί συστατικό μέρος του καπιταλισμού και ευλογία για τους καπιταλιστές, γιατί τους προσφέρει μόνιμη εφεδρεία για τις ανάγκες τους και περιορίζει γενικά τις διεκδικήσεις των εργατών σπάζοντας την αγωνιστικότητά τους.

Όμως για τους εργάτες η ανεργία σημαίνει πείνα, εξαθλίωση και μια σειρά από κοινωνικά προβλήματα.

Η σημαντική αυξητική τάση της ανεργίας τους τελευταίους μήνες — μαζί με την χαμηλή αλλά σταθερή αύξηση της τα τελευταία χρόνια — προαναγγέλλει το τι μας υποσχεται στο επόμενο μέλλον ο καπιταλισμός στην Κύπρο.

Τον Ιούνιο οι άνεργοι έφτασαν τις 9.913 ποσοστό 3,9%. Αν προσθέσουμε μόνο 200 περίπου εργάτες που απολύονται αυτές τις μέρες από το μεταλλείο αμιάντου, οι άνεργοι φτάνουν τους 10.113 ποσοστό περίπου 4% (το μεγαλύτερο ίσως ποσοστό που είχαμε ποτέ στην Κύπρο). Σε σύγκριση με το 79 (1,8%) έχουμε αύξηση γύρω στα 123% και σε σύγκριση με το 85 αύξηση 20,5%. Φυσικά το πρόβλημα είναι πιο μεγάλο στην πραγματικότητα αν ληφθεί υπόψη ότι οι νεοεισερχόμενοι δεν γράφονται στο γραφείο εξεύρεσης εργασίας, πολλοί σταματούν να προσέρχονται για δουλειά αφού απογοητευθούν και ακόμα αν λάβουμε υπόψη τις χιλιάδες που βρίσκονται για δουλειά στο εξωτερικό.

Το πιο ανησυχητικό όμως είναι ότι τα ποσοστά

αυτά, το πιο πιθανό, θα τα δούμε να ανεβαίνουν όλο και πιο ψηλά μέσα στους επόμενους μήνες σαν αποτέλεσμα της κατάστασης που επικρατεί στον πρωτογενή (μεταλλεία και γεωργία) και δευτερογενή τομέα (μεταποιητική βιομηχανία, κατασκευές κλπ).

Στους τομείς αυτούς είχαμε πλήρη στασιμότητα, ακόμα και απόλυτη πτώση της παραγωγής — μεταλλεία - 9,40%, βιομηχανία - 1% και πτώση 2,7% στις εξαγωγές, κατασκευές στασιμότητα, και γεωργικό τομέα μόλις 1% ανάπτυξη.

Επιπρόσθετα το ότι οι επενδύσεις σε αυτούς τους τομείς ακολουθούν πτωτική τάση, π.χ. στη βιομηχανία είχαμε αποσπένδυση της τάξης του 15,6% για το Α' εξάμηνο 86, καταλαμβάνουμε ότι το άμεσο μέλλον υποσχεται για τον πρωτογενή και δευτερογενή τομέα μια σειρά από κλεισίματα παραγωγικών μονάδων με κατακόρυφη την αύξηση της ανεργίας στους τομείς αυτούς.

Το κλειδί για περιορισμό της ανεργίας βρίσκεται στην ανάπτυξη της οικονομίας που και αυτή προϋπο-

θέτει επενδύσεις σύγχρονης τεχνολογίας στον πρωτογενή και δευτερογενή τομέα και κύρια στη μεταποιητική βιομηχανία. Αυτό

διαπιστώνουν όλοι οι αστοί και οι οργανώσεις-τους μαζι με τον τύπο τους, όπως και οι οργανώσεις των εργα-

συνέχεια στη σελ. 5

Μπροστα στα συνέδρια

ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ ΚΑΜΜΙΑ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΜΕ ΤΗ ΔΕΞΙΑ

Ενώ μας χωρίζουν 15 ολόκληροι μήνες από τις Προεδρικές Εκλογές του 1988 η δεξιά και τα έντυπα της («Αλήθεια», «Σημερινή», «Κήρυκας») έχουν αρχίσει μια συστηματική «προεδρολογία» με «αποκαλύψεις», φήμες και σενάρια συμμαχιών και υποψηφιοτήτων.

Πίσω απ' αυτό το πρωτοφανές φαινόμενο βρίσκονται από τη μια τα αβέβαια πολιτικά ισοζύγια κι από την άλλη οι αλλαγμένες κοινωνικο-οικονομικές συνθήκες και το πλήρες αδιέξοδο στη λύση του Εθνικού προβλήματος.

Το εργατικό κίνημα, μπροστα στις πιο σημαντικές εκλογές στην ιστορία της Κύπρου και με αφορμή τα Συνέδρια του ΑΚΕΛ και της ΕΔΕΚ είναι αναγκασμένο από τώρα να προετοιμαστεί για να δώσει τη μάχη των εκλογών μακριά από οποιεσδήποτε συμμαχίες με τη δεξιά που στάθηκαν τόσο επιζήμιες για τα συμφέροντά του.

ανάλυση στη σελ. 3

Α.Τ.Ι.

όχι στην εκμετάλλευση των φοιτητών

Η απόφαση βγήκε γρήγορα, απλα, τηλεσίδικα, σε μια μόνο σύσκεψη του Υπουργείου Συμβουλίου. Μια απόφαση απ' αυτές που βγαίνουν απλα και τηλεσίδικα απο τα γραφεία των αστών. Διπλάσιος των διδάκτρων στο ΑΤΙ. Ένας κεραυνός που ήρθε την πιο ακατάλληλη στιγμή, που έπληξε τόσο απροσδόκητα τον φοιτητικό κόσμο. Μια

νεις δεν θα βρει άλλη εξήγηση για την απόφαση αυτή. Είναι μέρος της πολιτικής τους, των προγραμμάτων τους, του όλου κοινωνικοοικονομικού τρόπου λειτουργίας του καπιταλισμού. Είναι κι' αυτός ένας τρόπος για να κρατούνται εκεί πάνω. Μετά τους εργαζόμενους ήρθε η σειρά των φοιτητών, αύριο πάλι οι εργάτες. Και η ζωή συνεχίζεται στα θολά καπιταλιστικά χρονί-

στερου χώρου, της ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΚΗΣ και του ΑΓΩΝΑ. Να μην υποκύψουν στο κτύπημα των κυβερνήσεων, να αντιπαλέψουν μαζί τους, να σταθούν φραγμός στα σχέδια τους, απαιτώντας όχι μόνο άρση της απόφασης, αλλά και πλήρη δωρεάν παιδεία.

Γι' αυτό απο τώρα τα συνθήματα να γίνουν πράξεις, να αντιμετωπιστεί δυ-

τες για νέα ίσως κυβερνητικά μέτρα, να προετοιμάζονται αυτοί όμως τα δικα τους μέτρα. Ταυτόχρονα να κάνουν κάλεσμα στους φοιτητές των άλλων παρατάξεων να έρθουν μαζί τους, εξηγώντας τους, ότι η αύξηση των διδάκτρων είναι μέρος της πολιτικής τους δεξιάς, είτε είναι κυβέρνηση Κυπριανού, είτε Κληρίδη, και ότι αν θέλουν μείωση των διδάκτρων, αν θέλουν ακόμα δωρεά παιδείας, πρέπει να παλέψουν μέσα στις αριστερές παρατάξεις στη βάση ενός αγωνιστικού προγράμματος. Οι ώρες των μαθημάτων να γίνουν ώρες ζύμωσης και εκπαίδευσης των φοιτητών για πιο συντονισμένη συνέχεια του αγώνα, να γίνουν ώρες δράσης.

Αν οι αστοί κυβερνώντες είναι μια φορά αποφασισμένοι να επιβάλουν τα μέτρα τους, οι φοιτητές πρέπει να είναι δέκα. Αν αυτοί έχουν την εξουσία, οι φοιτητές έχουν την εργατική τάξη συμπαραστάτη τους. Είναι γι' αυτό που επιβάλλεται το πάλεμα, είναι γι' αυτό που η υπόθεση του διπλάσιου των διδάκτρων στο ΑΤΙ πρέπει να μπει σε ταξικά καλούπια. Γιατί έτσι είναι έτσι το θέλησε η δεξιά και έτσι πρέπει να απαντήσει η αριστερά. Και η συνεργασία ΑΓΩΝΑ και ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΚΗΣ είναι η απάντηση. Η αποχή απο τα μαθήματα, οι πορείες στους δρόμους, οι απεργίες, είναι η μόνη διαβεβαίωση των φοιτητών, ότι δεν χαρίζονται τίποτα, ότι δεν δέχονται να αποφασίζουν άλλοι γι' αυτούς, ότι απαιτούν ψωμί, παιδεία καιλευτερία για μια αλληλωτική κοινωνία.

Μάριος Θρασυβούλου

Πικετοφορία των φοιτητών του Α.Τ.Ι. ενάντια στις αυξήσεις των διδάκτρων

πισώπλατη μαχαίρια στις μάζες, ένα ακόμα δυσβάστακτο βάρος για τις οικογένειες των φοιτητών.

Η κυβέρνηση ακόμα μια φορά έδειξε τις διαθέσεις της, δεν μπορεί πια να κρύψει το αντιλαϊκό προσωπίδι της. Με την απόφαση αυτή φάνηκε ξεκάθαρα η βασική της πρόθεση να μην πολυσκοτίζεται για τα προβλήματα του λαού, να παραμερίζει τα πάντα, στο δρόμο προς το συμφέρο της, για την ανόρθωση της οικονομίας της. Και ο διπλάσιος των διδάκτρων στο ΑΤΙ, δίνει σίγουρα ένα χέρι βοήθειας στα ήδη καταχρεωμένα ταμεία του κράτους, είναι ένα γερο και πολύτιμο κονδύλι που έπρεπε να εξευρεθεί απο κάπου. Κι' αυτή την φορά το θύμα είναι οι φοιτητές του ΑΤΙ.

Όσο κι' αν ψάξει κα-

κα. Θύτες και θύματα, οι αποπάνω και οι αποκάτω, σε ένα ανελέητο ταξικό διαζύγιο δίκως τελειωμο. Και ακριβώς το κράτος με τα νέα αυτά οικονομικά μέτρα στο ΑΤΙ, δημιούργησε άμεσα ή έμμεσα ταξικούς διαχωρισμούς. Απόκλεισε πλήρως την ευκαιρία στους νέους του πληθυσμού στρώματος να μπουν στο Ινστιτούτο, στρίμωξε πραγματικά τους φτωχούς και μεσαίους φοιτητές που ήδη φοιτούν, ώθησε στην δεξιοποίηση της σύνθεσης των φοιτητών του Α.Τ.Ι.

Έτσι τώρα σ' αυτά τα νέα τετελεσμένα της κυβέρνησης Κυπριανού πρέπει να αντισταθούν, και έχουν καθήκο μάλιστα, οι άμεσα ενδιαφερόμενοι φοιτητές, αυτοί που θα επηρεαστούν πιο πολύ απο τον διπλάσιο των διδάκτρων, οι φοιτητές του αρι-

στασιακού κινήματος. Εκείνο που χρειάζεται όμως είναι συντονισμένη δουλειά τόσο στο χώρο του σχολείου, όσο κι' έξω. Μα για να γίνει τέτοια συντονισμένη και αποτελεσματική δουλειά, πρέπει οι φοιτητές αυτοί, να δουν το πρόβλημα όπως είναι, σαν ταξική αντιπαράθεση δηλαδή. ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΚΗ και ΑΓΩΝΑΣ με πρόγραμμα ενιαίο, να έρθουν σε συνεργασία, σ' αυτή την δύσκολη περίοδο. Να συνδιάσουν τα φοιτητικά τους προβλήματα της κοινωνίας, τον αγώνα στο ΑΤΙ με τον ταξικό αγώνα στην κοινωνία. Η επ' αόριστο αποχή απο τα μαθήματα, πρέπει οπωσδήποτε να είναι το πρώτο βήμα. Να δοθεί δημοσιότητα στο θέμα, μέσα απο τις εφημερίδες και την τηλεόραση, με κοινές ανακοινώσεις και διακηρύξεις. Να προετοιμάζονται οι φοιτη-

ΤΟ ΕΠΙΔΟΜΑ ΑΝΕΡΓΙΑΣ

Η ανεργία είναι απο τα μεγαλύτερα κοινωνικά προβλήματα που αντιμετωπίζουν σήμερα οι εργαζόμενοι και ιδιαίτερα η νεολαία.

Το ανεργιακό επίδομα όμως είναι κατα γενική ομολογία ανεπαρκές για να καλύπτει τις βασικές βιοτικές ανάγκες των ανέργων. Επιπρόσθετα σε μεγάλο αριθμό ανέργων δεν παρέχεται το επίδομα γιατί δεν πληρεί τις προϋποθέσεις που απαιτεί το υπουργείο εργασίας και κοινωνικών ασφαλίσεων.

Οι προϋποθέσεις και οι όροι για παροχή, ανεργιακού επιδόματος είναι:

(α) Ο άνεργος πρέπει να έχει δουλέψει τουλάχιστον 26 βδομάδες, και να έχει πληρώσει της εισφορές του πάνω στις βασικές απολαβές τους, που είναι κάτω των £572.

(β) δεν θεωρείται άνεργος όποιος βρίσκεται σε διακοπές.

(γ) Ο άνεργος πρέπει να είναι ικανός και διαθέσιμος για εργασία.

Οι πιο πάνω προϋποθέ-

σεις που απαιτούνται είναι απαραίτητες.

Οι πρώτοι που χτυπιούνται απο την ανεργία είναι οι νεολαίοι που ακόμα δεν μπήκαν στην παραγωγή και σε περιόδους κρίσης ίσως να είναι άνεργος για αρκετό χρονικό διάστημα.

Έτσι πρέπει το σχέδιο παροχής ανεργιακού επιδόματος να καλύπτει όλους τους ανέργους συμπεριλαμβανομένων και όσων δεν κατόρθωσαν να εργασθούν για κανένα χρονικό διάστημα.

Η δεύτερη προϋπόθεση που θέτει το υπουργείο είναι κι αυτή απαράδεκτη. Διότι και οι άνεργοι, όπως και οι εργαζόμενοι έχουν κάθε δικαίωμα να βρίσκονται σε διακοπές για κάποια περίοδο. Η υποχρεωτική βδομαδιάτικη υπογραφή στο γραφείο εργασίας τους στερεί αυτο το δικαίωμα αφού αν δεν υπογράψουν δεν θεωρούνται άνεργοι.

Ένας άλλος όρος που θέτει το υπουργείο είναι ότι δεν θεωρείται άνεργος, όποιος έλαβε αποζημίωση

λόγω τερματισμού της απασχόλησής του. Αυτό είναι λανθασμένο διότι η αποζημίωση και το ανεργιακό επίδομα δεν έχουν καμία σχέση.

Δεν είναι μόνο οι προϋποθέσεις απαράδεκτες αλλά και η ίδια η διαδικασία που ακολουθείται για να πάρει κάποιος το ανεργιακό επίδομα. Δηλαδή:

(α) Το ανεργιακό επίδομα καλύπτει μόνο έξι μήνες.

Το πρώτο ανεργιακό επίδομα δίνεται μετα απο έξι βδομάδες και το υπόλοιπο σε μηνιαίες δόσεις.

(γ) Ο άνεργος είναι υποχρεωμένος να προσέρχεται μια φορά κάθε βδομάδα για να υπογραφει το μητρώο ανεργών.

Η διαδικασία που ακολουθείται για την χορήγηση του ανεργιακού επιδόματος δημιουργεί επιπρόσθετα οικονομικά προβλήματα στους ανέργους όχι μόνο γιατί καθυστερεί το πρώτο ανεργιακό επίδομα (μετα απο έξι βδομάδες) αλλά είναι και σημαντικά μειωμένο. Ακόμα τό να δι-

δετα το επίδομα μια φορά κάθε μήνα δεν δίνει τη δυνατότητα στον άνεργο να υπολογίζει τα λεφτά που λαμβάνει σύμφωνα με τις ανάγκες που έχει.

Οι συνδικαλιστικές οργανώσεις πρέπει να προτινούν και να παλέψουν πάνω σ' ένα συγκεκριμένο πρόγραμμα που να περιλαμβάνει τα ακόλουθα μέτρα:

■ το επίδομα να καλύπτει όλους τους ανέργους, ανεξάρτητα απο τις καταθέσεις τους στο ταμείο κοινωνικών ασφαλίσεων και να καλύπτει όλη την περίοδο της ανεργίας.

■ το επίδομα (συμπεριλαμβανομένου και του πρώτου) να χορηγείται κάθε 15 μέρες.

■ οι άνεργοι να υπογράφουν κάθε 15 μέρες και όχι κάθε βδομάδα.

■ να αυξηθούν τα επιδόματα ώστε να ανταποκρίνονται στις βιοτικές ανάγκες των ανέργων.

Αλέξανδρος Λουκά

ΟΙ ΤΡΑΠΕΖΙΚΟΙ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ

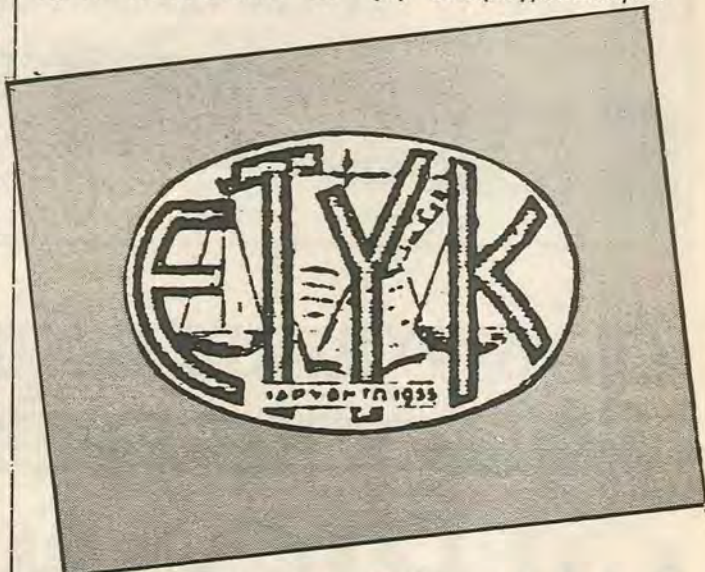
Λήγουν οι συμβάσεις των τραπεζοϋπάλληλων στο τέλος Δεκεμβρίου και θα υποβληθούν τα νέα αιτήματα τους μέχρι το τέλος Οκτωβρίου.

Αιτήματα δίκαια που πρέπει να παλευτούν και να κερδιστούν.

Οι εργοδότες παρα τα τεράστια κέρδη που έχουν κάθε χρόνο - προσφάτως η Τράπεζα Κύπρου ανακοίνωσε τα

που θα διαπραγματευθεί με τους εργοδότες έχουν τη δύναμη να σπάσουν την αντίσταση των εργοδοτών.

Το κέρδιμα των αιτημάτων που υποβάλουν οι τραπεζοϋπάλληλοι, που είναι, κύρια, πέρα απο τις μισθολογικές αυξήσεις που κυμαίνονται στο 3.1/2% για κάθε χρόνο, η απάληψη των μη διαπραγματευσίμων

κέρδη της για το πρώτο εξάμηνο του '86 που ανέρχονται στα 3.3 εκατομμύρια λίρες σε σύγκριση με 3.1 εκατομμύρια λίρες για την αντίστοιχη περίοδο του '85 - θα είναι σκληροί και ανένδοτοι σε όλα τα αιτήματα και οι τραπεζοϋπάλληλοι θα πρέπει να είναι προετοιμασμένοι για να τους αντιμετωπίσουν. Ενωμένοι δίπλα στην ηγεσία τους

θεμάτων, και η μείωση του ωραρίου σε 36ωρο και κατανομή του σε πενήνήμερη βδομάδα, έχουν να προσφέρουν στους υπόλοιπους εργαζόμενους. Η μείωση ωραρίου είναι ένα μέτρο για απάμβλυνση του ανεργιακού προβλήματος που συνεχώς γίνεται οξύτερο και που στις ανεπτυγμένες χώρες έχει καταστήσει μάλιστα

ΡΗΓΑΣ ΦΕΡΑΙΟΣ

Με αφορμή μια εκδήλωση

Με την ευκαιρία της επετείου της ανεξαρτησίας της Κυπριακής Δημοκρατίας, ο Πολιτιστικός Σύλλογος Ρήγας Φεραίος οργάνωσε ομιλία γύρω απο το θέμα της Ανεξαρτησίας με ομιλητή τον κ. Χριστάκη Γεωργίου.

Στη συγκέντρωση παρευρέθηκαν γύρω στα 70 άτομα κυρίως νεολαίοι και διεξήχθη μια συζήτηση γύρω απο το θέμα που έδειξε καθαρά τον αριστερό προβληματισμό του ακροατηρίου και των στελεχών του Ρήγα Φεραίου.

Ο ομιλητής αντιμετώπισε το θέμα ιστορικά και σφαιρικά και το μετάφερε στα πλαίσια της Παγκόσμιας Ιστορίας και ειδικότερα της Ιστορίας της Μέσης Ανατολής. Οι θετικές απόψεις του όσον αφορά το ζήτημα των Τουρκοκυπρίων αλλά και της συνεργασίας της αριστεράς στον Κυπριακό χώρο ήταν κάτι το ασυνήθιστο αν λάβουμε υπόψη ότι η εκδήλωση ήταν προς υποστήριξη των θέσεων του Σ.Κ. ΕΔΕΚ.

Επίσης η ευνοϊκότητα

ανταπόκριση του ακροατηρίου προς αυτές τις θέσεις, και η διαπίστωση της ανάγκης της επαναπροσέγγισης των Τ/Κ και της συνεργασίας των αριστερών δυνάμεων, δείχνει ότι ολοένα και περισσότερα μέλη και στελέχη του Σ.Κ.ΕΔΕΚ προσανατολίζονται προς αυτή την κατεύθυνση, παρα την δεξιά στροφή και τον εθνικισμό της ηγεσίας του κόμματος.

Η θετική παρέμβαση των πιο ταξικά συνειδητοποιημένων στελεχών του εργατικού κινήματος για την προώθηση και την αποκρουστικότητα τέτοιων ιδεών είναι αναγκαία.

Η επαναπροσέγγιση με τους Τουρκοκύπριους και η δημιουργία ενός ενιαίου μετώπου καθώς και η συνεργασία των αριστερών κομμάτων ΕΔΕΚ-ΑΚΕΛ είναι θέσεις που πάντα υποστηρίχτηκαν απο αυτή την εφημερίδα.

Είναι τώρα καιρός να υποστηριχθούν και απο την αριστερά γενικότερα, και ειδικά απο το Σ.Κ. ΕΔΕΚ.

Μπροστα στα συνέδρια ΑΚΕΛ, ΕΔΕΚ

ΚΑΜΜΙΑ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΜΕ ΤΗ ΔΕΞΙΑ

Οι Προεδρικές εκλογές του 1988 βρίσκουν την αστική τάξη της Κύπρου αντιμέτωπη με συσσωρευμένα αδιέξοδα και αντιφάσεις που απειλούν την σχεδόν τριαντάχρονη κυριαρχία της.

Το Εθνικό πρόβλημα που χρησιμοποιόταν πάντα για να δικαιολογεί την αναβολή των ταξικών αγώνων και την εθνική ή «πατριωτική» ενότητα βρίσκεται σε πλήρες αδιέξοδο. Η ντε φάκτο διχοτόμηση εδραιώνεται και οι συνομιλίες σταμάτησαν χωρίς ορατες προοπτικές επανέναρχης τους ενώ η Ε/κυπριακή διπλωματία δέχεται συνεχή χτυπήματα θεωρούμενη υπεύθυνη για την κατάρρευση της τελευταίας προσπάθειας Γκουεγιάρ. Σήμερα περισσότερο από κάθε φορά, είναι διάχυτο το αίσθημα στις Κυπριακές μάζες ότι οι αστοί είναι ανίκανοι να λύσουν το Κυπριακό. Γιατί λοιπόν να κάνουν θυσίες για χάριν ενός άλυτου προβλήματος;

Οι θυσίες που πρέπει να κάνουν οι εργαζόμενοι «για να ορθοποδήσει» η οικονομία γίνονται ολοένα και πιο σκληρές όσο βαθύνει η κρίση του Κυπριακού καπιταλισμού. Η κρίση αυτή εκφράζεται σήμερα με υπέρογκα εξωτερικά χρέη και δημοσιονομικά ελλείμματα με πτώση των εξαγωγών και των επενδύσεων και συνεχή αύξηση της ανεργίας. Αν αναβάλλεται από το 1983 η κατα μέτωπο επίθεση ενάντια στους εργαζόμενους αυτό ωφείλεται κατά κύριο λόγο στην τεράστια δύναμη της εργατικής τάξης και στην αναποφασιστικότητα της αδύναμης κυβέρνησης Κυπριανού.

Αυτή η επίθεση (τιμάρημοι, ΒΑΤ κοκ) όσο καθυστερεί θα ναι αναγκαστικά σκληρότερη γιατί χειροτερεύει από τη μια η οικονομία και πλησιάζει το τέλος της παγκόσμιας μίνι-ανάκαμψης του καπιταλισμού που θα ακολουθηθεί από μια βαθύτερη κρίση απ' αυτή του 79-83 (που δεν μπορεί ν' αφήσει την κυπριακή οικονομία ανεπηρέαστη).

Ολόκληρη την προηγούμενη περίοδο το κύριο κόμμα του κεφαλαίου, ο Δημοκρατικός Συναγερμός, αρκέστηκε στην ανοχή της Κυβέρνησης Κυπριανού φθείροντας την σταδιακά κι αυξάνοντας τα

ποσοστά του με μια εκ του ασφαλούς αντιπολίτευση. (Σε καίρια ζητήματα όπως ΕΟΚ, ΝΑΤΟ κ.ο.κ. δεν δίστασε βέβαια να συμπαρασταθεί στην κυβέρνηση, ενώ συνεργάστηκε με το ΔΗ.ΚΟ στις Δημοτικές του περασμένου Μάη - Λεμεσός, Αραδίππου).

Πίσω από την προεδρολογία των Συνεργατικών εντύπων βρίσκεται η εντεινόμενη πίεση από τους κεφαλαιοκράτες (ΟΕΒ, ΚΕΒΕ) για πιο σκληρά χτυπήματα ενάντια στους εργαζόμενους και η αγωνία των πολιτικών ηγετών του Συναγερμού μπροστά στην αδυναμία τους να κερδίσουν τις προεδρικές του 1988.

Η αγωνία αυτή κορυφώθηκε μετά τις Βουλευτικές εκλογές του περασμένου Δεκεμβρίου όταν ανακάλυψαν ότι η εργατική τάξη

δεν πρόκειται ποτέ να ανεχτεί οποιαδήποτε συμμαχία (ούτε καν «συμπωματική ταύτιση απόψεων») με το ΑΚΕΛ.

Μια παρόμοια αγωνία βασανίζει και το δεύτερο κόμμα της αστικής τάξης - το ΔΗ.ΚΟ - το οποίο έχοντας διαλύσει την «δημοκρατική συνεργασία» με το ΑΚΕΛ κινδυνεύει να χάσει την Προεδρία αν δεν περάσει στη δεύτερη Κυριακή, πράγμα πολύ δύσκολο εχτός αν εξασφαλίσει την υποστήριξη της ΕΔΕΚ από πριν. Γι' αυτό κι έχει κατηγορηθεί από το Συναγερμό ότι έκανε υποχωρήσεις στο Εθνικό θέμα για να κερδίσει την εύνοια των απορριπτικών. Η «Αλήθεια» πρόσφατα ότι υπάρχει μυστική συμφωνία της ΕΔΕΚ με το ΔΗ.ΚΟ για υποστήριξη του Κυπριανού με αντάλλαγμα

βασικά υπουργεία.

Η άρνηση από την άλλη της ηγεσίας του ΑΚΕΛ να καθορίσει την πολιτική της για τις Προεδρικές έσπρωξε τα δεξιά έντυπα σε ένα όργιο φημών και σεναρίων για υποστήριξη «Τρίτου» από την πλευρά του ΑΚΕΛ. Οι φήμες εντάθηκαν με τη δημιουργία του νέου κόμματος των «Φιλελευθέρων» από τον βιομήχανο της ΣΕΒΕΝ ΑΠ και πρώην Υπουργό Εξωτερικών Ρολάνδη. Ο Ρολάνδης, όπως κι άλλοι επίδοχοι «Τρίτου» βγαίνουν τώρα από τον πολιτικό λήθαργο για να σκαρφαλώσουν πάνω στα πολιτικά αδιέξοδα και να αγγίζουν την εξουσία στηριζόμενοι στην υποστήριξη της αριστερας.

Η εμπειρία της συνεργασίας ΑΚΕΛ - ΔΗ.ΚΟ έχει βέβαια ξεκαθαρίσει στην εργατική τάξη το ρόλο που έχουν να παίξουν οι «Φιλελεύθεροι» αυτοί αλεξιπτωτιστές. Οι ηγεσίες όμως του ΑΚΕΛ και της ΕΔΕΚ δεν φαίνεται να μαθαίνουν από τα λάθη τους ή τα λάθη των άλλων.

Έτσι η Έκθεση Δράσης της Κεντρικής Επιτροπής του ΑΚΕΛ προς το 16ο Συνέδριό του έχει σαν κύριο άξονα στις 222 σελίδες της την δικαιολόγηση των συμμαχιών της αριστερας με τους αστούς. Κι' αυτό λίγους μήνες μετά τον συνδυασμό της ήττας στις Βουλευτικές και του θριάμβου των Δημοτικών που έδειξε καθαρά τις διαθέσεις των μαζών του ΑΚΕΛ απέναντι στις συμμαχίες.

Από την πλευρά της ηγεσίας της ΕΔΕΚ υπνωτισμένη από την Προεδρία της Βουλής κι αρνούμενη να βγάλει τα συμπεράσματα από την ήττα του ΑΚΕΛ στις Βουλευτικές κάνει τις δικές της συνεργασίες με το ΔΗ.ΚΟ (συμμαχίες στις Δημοτικές).

Και προσαρμόζει τόσο πολύ στην κυβερνητική πολιτική την πολιτική του κόμματος, (βλέπε προπαγάνδη της ΕΟΚ στην πρόσφατη επίσκεψη Λυσσαρίδη στο Στρασβούργο) ώστε να αρχίσει να θεωρείται από τη νεολαία και τους εργάτες σαν ένα κομμάτι του κυβερνητικού κατεστημένου.

Είναι πολύ χαρακτηριστικό το γεγονός πως από τα προεδρολογικά σενάρια των δεξιών εφημερίδων απουσιάζει εντελώς η πιθανότητα κοινής υποψηφιότητας ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ ενώ η ανεξάρτητη υποψηφιότητα ΑΚΕΛ θεωρείται σχεδόν απίθανη.

Μπροστά σ' αυτή την κατάσταση η βάση των δύο αριστερών κομμάτων έχει υποχρέωση να δράσει. Και να δράσει έγκαιρα. Το θέμα των Προεδρικών Εκλογών του 1988, πρέπει να φύγει από τα σκοτεινά παρασκήνια και να γίνει υπόθεση της βάσης των αριστερών κομμάτων.

Στο τέλος του Νοέμβρη γίνεται το Συνέδριο του ΑΚΕΛ. Το συνεχώς αναβαλλόμενο Συνέδριο της ΕΔΕΚ πιθανό να γίνει στο τέλος του χρόνου - αρχές του 1987.

Η βάση των δύο κομμάτων κι ιδιαίτερα τα δραστήρια στελέχη πρέπει να χρησιμοποιήσουμε αυτή την ευκαιρία για να κάνουμε καθαρό στους ηγέτες των κομμάτων μας πως δεν θα ανεχτούμε νέες συνεργασίες με τη δεξιά. Η δεξιά δεν μπορεί να λύσει το Εθνικό ούτε κανένα άλλο πρόβλημα που απασχολεί την εργατική τάξη. Αντίθετα ακονίζει τα μαχαίρια για να πάρει πίσω κατακτήσεις που κέρδισε η εργατική τάξη μετά από δεκάδες χρόνια αγώνων και θυσιών.

Δεν μπορούμε ν' αφήσουμε την τύχη μας στους κάθε Κυπριανού, Ρολάνδηδες και Κληρίδηδες ΑΡΚΕΤΑ Η ΔΕΞΙΑ. ΤΩΡΑ Η ΑΡΙΣΤΕΡΑ! Η μάχη των δημοτικών και ιδιαίτερα η υπέρση σύγκρουση της Λεμεσού έδειξε πως μπορούμε να ανατρέψουμε τα πολιτικά ισοζύγια και να νικήσουμε. Φτάνει να εγκαταλείψουμε κάθε μορφή συνεργασίας με τη δεξιά και να κατεβούμε στις εκλογές με ένα κοινό υποψήφιο της αριστερας δεσμευμένο από την εργατική τάξη να ακολουθήσει ένα σοσιαλιστικό πρόγραμμα που θα λύσει τα εθνικά, πολιτικά και οικονομικά αδιέξοδα και θ' ανοίξει το δρόμο για το σοσιαλισμό.

ΔΩΡΟΣ ΜΙΧΑΗΛ

Οι δηλώσεις Λυσσαρίδη στο Στρασβούργο

ΟΧΙ ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΨΗ ΤΩΝ ΘΕΣΕΩΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΟΚ

Σε νέα εγκατάλειψη θέσεων οδηγείται η ΕΔΕΚ αν αληθεύουν οι πληροφορίες του «Φιλελευθέρου» για τις θέσεις Λυσσαρίδη στο Στρασβούργο:

«Ο Πρόεδρος της Βουλής κ. Λυσσαρίδης υποστήριξε την επιτάχυνση της διαδικασίας για τελωνειακή ένωση της Κύπρου με την ΕΟΚ και πέρα απ' αυτό, σε μελλοντικό στάδιο την ένταξη της Κύπρου στην Κοινή Αγορά».
(Φιλελεύθερος 9.10.86)

Αν το ρεπορταζ αληθεύει, οι θέσεις Λυσσαρίδη έρχονται σε αντίθεση με ό,τι προηγουμένα έχει ειπωθεί από τον ίδιο και την ΕΔΕΚ για την ΕΟΚ. Στην ομιλία του στο Β' Συνέδριο της ΕΔΕΚ (20-21 του Απριλίου 1974) έλεγε:

«...Ο κορεσμός της εσωτερικής αγοράς από τα αδιασφάλιστα προϊόντα της ΕΟΚ θα εξοστρακίσει προϊόντα άλλων χωρών πάνω στις οποίες

οι Κύπριος στηρίζεται για την απορρόφηση κυρίως των αγροτικών-της προϊόντων... θα οδηγήσει σε μαρasmus... της γεωργικοκτηνοτροφίας και η βιομηχανία μας... δεν θα μπορέσει να επιβιώσει παρα μόνο με τη διατήρηση ενός καταθλιπτικά χαμηλού βιοτικού επιπέδου για προσφορά φτηνού εργατικού δυναμικού...»

(Απροσκήνητοι σελ. 103)

Στην πρώτη επέτειο της δολοφονικής απόπειρας εναντίον-του:

«...Και φυσικά δεν θα γίνουν δεχτές πολυμερείς εγγυήσεις (με συμμετοχή της Σοβιετικής Ένωσης). Θά 'χουμε ίσες εγγυήσεις στην ΕΟΚ. Η Κύπρος θα μετατραπεί προσωρινά σε δημοκρατία μπανάνας με το βορρά προτεκτοράτο της Τουρκίας...»

(Απροσκήνητοι σελ. 127)

Στις προτάσεις της Σ.Κ. ΕΔΕΚ για κοινό πρόγραμμα στις εκλογές του

φλεβάρη 1978, τον Δεκέμβρη του 1977:

«...μια πλήρης σύνδεση της Κύπρου με την ΕΟΚ θα αποβεί καταστροφική για την κυπριακή οικονομία με αποτέλεσμα την εκμηδένιση της Κυπριακής βιομηχανίας, δυσχέρειες στην εξασφάλιση αγορών για τα αγροτικά-μας προϊόντα και μείωση του βιοτικού επιπέδου του συνόλου του λαού».

(Προτάσεις... σελ. 16)

Στην ομιλία-του για τους προϋπολογισμούς του 1981:

«... Η μείωση εξαλείψης εισαγωγικών δασμών θα πλήξει την βιομηχανική-μας ανάπτυξη ενώ τα αγροτικά-μας προϊόντα αντι να διευκολυνθούν στον τομέα της διάθεσης θα αντιμετωπίζουν μεγαλύτερες δυσχέρειες...»

(Ομιλίες στη Βουλή του προέδρου και Γ.Γ του Σ.Κ. ΕΔΕΚ για τους προϋπολογισμούς του 1981 σελ. 29)

Για τους ίδιους προϋπολογισμούς ο Τάκης Χατζηδημητρίου:

«...αποκρύβεται η αλήθεια για τις σχέσεις-μας με την ΕΟΚ γιατί η άρχουσα τάξη έχει καταθέσει σ' αυτή την πολιτική-της επιλογή για το μέλλον της Κύπρου...»

«...Ενώ τίποτα δεν εξασφαλίζουμε εκτιθόμαστε στην περιοχή σαν Δυτικό εξάρτημα...»

«...Διαφωνούμε με την τελωνειακή ένωση».

(Ομιλίες στη Βουλή... σελ. 43)

Η ΕΟΚ είναι ένα ιμπεριαλιστικό κλαμπ. Αν ο Λυσσαρίδης, παρα τις παλιές-του αναλύσεις, δολοφονήθηκε από το διπλωματικό επιχείρημα ότι με την ένταξη-μας στην ΕΟΚ θα προστατευτούμε από την Τουρκία είναι τραγικά γελοίο. Μια τέτοια στρόφη θα αιχμαλωτίσει ακόμα περισσότερο την ΕΔΕΚ στο χώρο της δεξιάς Ευρωπαϊκής Σοσιαλδημοκρατίας.

Αυτή η στρόφη πρέπει να εμποδιστεί.

Η ευνοιοκρατία σύμπτωμα του αστικού κράτους

Το θέμα των δυσμενών διακρίσεων, με βάση κομματικά κριτήρια, στις προσλήψεις, προαγωγές, μεταθέσεις στη Δημόσια Υπηρεσία, τους Ημικρατικούς Οργανισμούς και τα σώματα ασφαλείας δεν είναι καινούργιο πρόβλημα. Ο θεσμός αυτός υιοθετήθηκε απ' όλες τις αστικές κυβερνήσεις που διοίκησαν την Κύπρο σαν προέκταση της φύσεως του αστικού κράτους.

Η κομματικοποίηση της κρατικής μηχανής είναι μέσα στην ίδια τη φύση του αστικού κράτους και δεν μπορεί να ξεφύγει απ' αυτή με κανένα τρόπο.

Οι αστοί πρέπει με κάθε τρόπο να προστατέψουν το κράτος τους. Για να το καταφέρουν όμως αυτοί, πρέπει να δημιουργήσουν και την κατάλληλη γραφειοκρατία που θα τους επιτρέψει να ελέγχουν και να επιβάλλονται σ' ολόκληρο τον κρατικό μηχανισμό (Σώματα Ασφαλείας, Επιτελεία, Υπουργεία, κ.λ.π.). Επομένως, οι «κατάλληλοι» άνθρωποι σε θέσεις «κλειδιά» είναι απαραίτητοι. Από την άλλη τα αριστερά η επαναστατικά στοιχεία πρέπει να αποκλείονται από οποιοδήποτε θέσεις.

Ενόσω υπάρχει το αστικό κράτος, το καρκίνωμα της ευνοιοκρατίας και των δυσμενών διακρίσεων δεν πρόκειται να εξαλειφθεί. Το πολύ-πολύ να περιοριστεί. Τα ελατήρια των διακρίσεων αυτών είναι κυρίως ταξικά και αποτελούν μέρος της άμυνας των αστών στο διαρκή πόλεμο των τάξεων και δεν πρόκειται ποτέ να παραιτηθεί από τέτοια μέτρα η αστική τάξη. Παρ' όλο που το πρόβλημα προ-υπήρχε, προβάλλεται σήμερα πιο έντονο σαν αποτέλεσμα της καχυστερημένης ανάπτυξης του καπιταλισμού στην Κύπρο, και είναι τρανή απόδειξη της σοβαρής πολιτικής κρίσης που υπάρχει σήμερα.

Η ευνοιοκρατία υπερ των Δημοσίων και οι δυσμενείς διακρίσεις σε βάρος των υπολοίπων και ιδιαίτερα όσων προέρχονται από το χώρο της αριστεράς, γίνεται σήμερα σε πολύ μεγαλύτερο βαθμό, πράγμα που έφερε μεγάλη αγανάκτηση μέσα στις μάζες. Όλα τα κόμματα της αντιπολίτευσης ανεξαιρέτως, παρουσίασαν στη Βουλή αδιάσειστα στοιχεία και αναφέρθηκαν σε συγκεκριμένα παραδείγματα δυσμενών διακρίσεων και Δημοκρατικοποίηση της κρατικής μηχανής.

κρατικούς Οργανισμούς.

■ προνοεί δημοκρατική εκλογή των σχολικών εφορειών και κοινοταρχών σε ενορίες πόλεων.

Ταυτόχρονα καλεί την κυβέρνηση να προβεί στο διορισμό Επιτρόπου Διοίκησης (Ομπουτμαν), ενώ παράλληλα απεφάσισε να παρακολουθεί, μέσω της επιτροπής ελέγχου την όλη κατάσταση.

Όποια όμως κι αν είναι η νομοθεσία που τελικά θα θεσπίσει η Βουλή, δεν πρόκειται να καταφέρει πλήρη κατάργηση των δυσμενών διακρίσεων και της ευνοιοκρατίας. Μόνο μερική κατάργηση μπορεί να καταφέρει. Όσο υπάρχει το αστικό κράτος, όποια μέτρα κι αν ληφθούν, δεν πρόκειται να εξαλειφθεί η ευνοιοκρατία. Ο διορισμός Επιτρόπου Διοίκησης, το μέγιστο που μπορεί να πετύχει είναι να ξεσκεπάσει τις πολύ συγκλονιστικές καταγγελίες και παρατυπίες. Ο επίτροπος αυτός, εκτός του ότι δε θα είναι εκλεγμένος, αλλά διορισμένος, δεν μπορεί να είναι ακομματικοποιητός ή να μην έχει τις δικές του πολιτικές και ιδεολογικές πεποιθήσεις. Εξ' άλλου, κι' αυτός θα έχει συγγενείς και φίλους και η αστική νοοτροπία θα είναι βαθειά ριζωμένη στο μυαλό του.

Παρ' όλα αυτά, η Βουλή μπορούσε να ψηφίσει κι' άλλα μέτρα που θα βοηθούσαν πιο πολύ στον περιορισμό της ευνοιοκρατίας. Και τ' αριστερά κόμματα είχαν καθήκο και έπρεπε να απαιτήσουν αυτά τα μέτρα. Το κυριώτερο που «ξεχάστηκε» εντελώς, είναι η αντιπροσωπεία των ιδίων των εργαζομένων και των οργανώσεων που τους αντιπροσωπεύουν (Συντεχνίες) μέσα στα Διοικητικά Συμβούλια των Ημικρατικών Οργανώσεων και της Επιτροπής Δημοσίας και Εκπαιδευτικής Υπηρεσίας. Μόνο έτσι θα ασκείται πραγματικός έλεγχος αυτών των σωμάτων. Η δημοκρατική εκλογή αυτών των σωμάτων δεν είναι αρκετή. Τα εκλεγμένα μέλη πρέπει να είναι και ανακλητά σ' οποιαδήποτε στιγμή. Με το θεσμό της ανάκλησης τα εκλεγμένα μέλη θα αναγκάζονται να κάνουν σωστά τη δουλειά τους χωρίς καμία παρατυπία.

Η καταστροφή των φακέλων της ΚΥΠ είναι απαραίτητη. Αφού τα πολιτικά φρονήματα δεν θα

έχουν να παίξουν κανένα ρόλο τότε γιατί να υπάρχουν; Ακόμα και η ίδια η ΚΥΠ θα πρέπει να καταργηθεί. Τα μυστικά σώματα που κανένας, δεν μπορεί να τα ελέγχει, κατανατούν καρκινώματα και αποτελούν μορφή εκφοβισμού των μαζών. Ο κύριος ρόλος τους είναι η ασφάλεια του ΑΣΤΙΚΟΥ κράτους και μόνο. Στην ουσία δηλ. δεν κάνουν τίποτε άλλο από το να κατατρέχουν τους αριστερούς και τα επαναστατικά στοιχεία που είναι και οι πραγματικοί εχθροί του αστικού κράτους.

Οι αναχρονιστικοί περὶ Δημοσίας Υπηρεσίας Κανονισμοί και κυρίως τα Πολιτικά Δικαιώματα των Δ.Υ. και οι ετήσιες εμπιστευτικές εκθέσεις πρέπει να αναθεωρηθούν (Αίτημα της ΠΑΣΥΔΥ από το 1981 -βλέπε διπλή στήλη). Οι εμπιστευτικές εκθέσεις που καθορίζουν το μέλλον των Δ.Υ. συντάσσονται από κάποιον ανώτερο κατά τρόπο απόρρητο. Μέσα από τις εκθέσεις αυτές γίνονται τα μεγαλύτερα εγκλήματα. Πάρα πολλοί είναι οι υπάλληλοι που καταδικάζονται λόγω πολιτικών φρονημάτων. Η εκδημοκρατικοποίηση των κανονισμών αυτών είναι απαραίτητη.

Ολ' αυτά όμως τα μέτρα, μόνο μερική κατάργηση της ευνοιοκρατίας μπορούν να καταφέρουν.

Η πλήρης κατάργηση της ευνοιοκρατίας και των δυσμενών διακρίσεων μπορεί να επιτευχθεί μόνο κάτω από σοσιαλιστικές συνθήκες. Κάτω από συνθήκες όπου θα υπάρχει πραγματική δημοκρατία και που ο πιο «ασήμαντος» Δ.Υ. θα μπορεί ελεύθερα, χωρίς κανένα φόβο, να κρίνει οποιαδήποτε στιγμή. Όπου το χάσμα των μισθών μεταξύ διευθυντών και απλών λειτουργών θα εξαλειφθεί μέσα από την ισομοσθία έτσι που οι ψηλές θέσεις να πάντων να είναι προνομιούχες. Όπου, οι τάξεις, και μαζί τους τα ταξικά συμφέροντα, θα εξαλειφθούν.

Κάτω από τέτοιες συνθήκες το κράτος θα έχει ένα εντελώς διαφορετικό περιεχόμενο. Θα είναι κράτος της εργατικής τάξης και η ιδιοκτησία δεν θα έχει άλλο σκοπό παρά την υπεράσπιση των νέων παραγωγικών (σοσιαλιστικών) σχέσεων. Η εναλλαγή στα καθήκοντα και τους κοινωνικούς ρόλους θα εξαλειφθεί και η γραφειοκρατία και την ευνοιοκρατία.

Δραστικά μέτρα παίρνει η ΠΑΣΥΔΥ

Από τη σύσκεψη στελεχών όλων των επαγγελματικών κλάδων και επαρχιακών τμημάτων της ΠΑΣΥΔΥ

Η ΠΑΣΥΔΥ προγραμματίζει δυναμικά μέτρα σ' αντίδραση στην καθυστέρηση της Κυβέρνησης να επιλύσει τα προβλήματα που απασχολούν την Δ. Υπηρεσία.

Τα κυριώτερα από τα προβλήματα είναι:

- Αναθεώρηση του περι Δημοσίας Υπηρεσίας Νόμου, με έμφαση στα πολιτικά δικαιώματα του Δ.Υ. (Η προώθηση της τροποποίησης του Νόμου συμφωνήθηκε από το 1981).
- Λειτουργικές Αδυναμίες της Δ. Υπηρεσίας.
- Αύξηση 41 % (το αίτημα αυτό εκρεμεί από τον Απρίλλιο του 1985).
- Κατάργηση υπερωριών.
- Συντάξεις.
- Το ωράριο σε συνδιασμό με την εφαρμογή της πενθήμερης βδομάδας εργασίας.

Σε σύσκεψη στελεχών που πραγματοποιήθηκε στις 10/10/86 η ΠΑΣΥΔΥ ενημέρωσε όλα τα κλαδικά συμβούλια σχετικά με τα εκκρεμή προβλήματα και τα μέτρα που προτίθεται να πάρει για προώθηση λύσης των προβλημάτων αυτών.

Στη σύσκεψη στελεχών θα ακολουθήσουν ειδικές συσκέψεις όλων των κλάδων για ενημέρωση των μελών και μαζική κινητοποίηση τους.

Οι τελικές αποφάσεις και τα μέτρα αγώνα θα εξαρτηθούν από τις διαβουλεύσεις που θα έχει η ΠΑΣΥΔΥ με την Κυβέρνηση. Το Γ. Συμβούλιο της οργάνωσης θα συγκληθεί έκτακτα για να οριστικοποιήσει, τα μέτρα χωρίς να αποκλείεται και η 24ωρη

απεργία.

Επίσης στις 7/10/86 πραγματοποιήθηκε κοινή σύσκεψη των οργανώσεων των κρατικών υπαλλήλων, ΠΑΣΥΔΥ, ΠΟΕΔ, ΟΕΛ-ΜΕΚ, ΟΛΤΕΚ, ΟΕΔΕ, και Σύνδεσμος Αυστυνομίας. Κατά τη σύσκεψη η ΠΑΣΥΔΥ ενημέρωσε προβλήματα και τα μέτρα που η συντεχνία προγραμματίζει για την επίλυση τους.

Αναμφίβολα ένας συντονισμένος αγώνας από όλες τις οργανώσεις των κρατικών υπαλλήλων θα έχει περισσότερη απήχηση και περισσότερες πιθανότητες επιτυχίας. Επίσης η ενημέρωση του λαού για τα προβλήματα και τη γενική κατάσταση που επικρατεί σήμερα στη δημόσια υπηρεσία είναι σημαντικός παράγοντας για την έκβαση του αγώνα και η ΠΑΣΥΔΥ δεν πρέπει να τον παραγνωρίσει.

Όσον αφορά την πενθήμερη βδομάδα εργασίας τα συμβούλια των κλάδων θα επεξηγήσουν στα μέλη τους την εισήγηση της ΠΑΣΥΔΥ, και θα διεξαχθεί δημοψήφισμα.

Η εισήγηση της ΠΑΣΥΔΥ είναι:

- Χειμερινή Περίοδος: 7.30-2.30 μ' ένα απόγευμα.

- Καλοκαιρινή Περίοδος: 7.15-2.30 χωρίς απόγευμα.

Φυσικά πριν την εφαρμογή της πενθήμερης βδομάδας, εργασίας θα πρέπει να γίνει προσαρμογή των ωρών λειτουργίας των σχολείων παιδοκομικών σταθμών και νηπιαγωγείων, έτσι που να συμβαδίζουν με το νέο ωράριο.

M.B.

**ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ
ΚΑΙ ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ
ΤΗ Σ. ΕΚΦΡΑΣΗ**

ΤΟΥΡΚΙΑ: Οι ευνοούμενοι της χούντας εκτοπίζονται

Αποδοκιμασία της πολιτικής Οζαλ και κατ' επέκταση του δικτατορικού καθεστώτος, ήταν τα αποτελέσματα των πρόσφατων συμπληρωματικών βουλευτικών εκλογών που έγιναν σε δέκα νομούς της Τουρκίας. Παρα το γεγονός ότι οι εκλογές αφορούσαν μόνο 11 από τις 406 έδρες του κοινοβουλίου, κατέγραψαν έναν αξιοσημείωτο συσχετισμό πολιτικών δυνάμεων. Ένας συσχετισμός αρκετός να ξεκαθαρίσει σε κάποιο μεγάλο βαθμό τις μελλοντικές πολιτικές ανακατατάξεις και προοπτικές.

Μέσα στα πλαίσια της προσπάθειας επίδειξης ενός «δημοκρατικού» προσώπου, με στόχο την πιο ανώδυνη αποδοχή στη διεθνή πολιτική σκηνή αλλά και το ξεφούσκωμα των εσωτερικών κοινωνικών πιέσεων, οι στρατηγοί επέτρεψαν τη φορά αυτή σε 12 πολιτικά κόμματα να κατέβουν στο στίβο των εκλογών - το 1983 επέτράπη μόνο σε 3 κόμματα.

Σημαντικό γεγονός η θεαματική παρασκηνακή επιστροφή των «παλιών πολιτικών». Οι πρώην Πρωθυπουργοί Ντεμιρέλ και Ετζεβίτ έκαναν ανοικτές και μεγάλες συγκεντρώσεις, ο πρώτος για λογαριασμό του «Κόμματος Ορθού Δρόμου» και ο δεύτερος για λογαριασμό της «Δημοκρατικής Αριστεράς» που ηγείται η γυναίκα του.

Αυτά τα δύο κόμματα μαζί με το κόμμα του Οζαλ της «Μητέρας Πατρίδας» και το «Σοσιαλδημοκρατικό Λαϊκό Κόμμα» του Ινονού αναδείχθηκαν μέσα από τις εκλογές σαν τα πιο σημαντικά. Το «Κόμμα της Μητέρας Πατρίδας» - το μοναδικό από τα σημερινά που συμμετείχε και στις εκλογές του '83 από τα 45% έπεσε στο 32% και πήρε 6 έδρες. Ο «Ορθός Δρόμος» συκέντρωσε 24% (4 έδρες), το «Σοσιαλδημοκρατικό Λαϊκό» 23% (1 έδρα) και η «Δημοκρατική Αριστερά» 8% και δεν πήρε καμία έδρα.

Με δεδομένη την υποστήριξη των στρατηγών προς το κόμμα του Οζαλ, τα αποτελέσματα δείχνουν τη δυσαρέσκεια της συντριπτικής πλειοψηφίας του Τούρκικου λαού προς το

Με αυτό τον τρόπο η χούντα του Εβρεν κρατιέται στην εξουσία

σημερινό κοινοβουλευτικό σχήμα και τον αποπνιχτικό έλεγχο του από τη στρατιωτική δικτατορία.

Ο Πρόεδρος της Τουρκικής Συνομοσπονδίας Εργατών, Τιλμάζ, δήλωσε ότι «οι εκλογές έδωσαν μάθημα σ' αυτούς που το χρειάζονταν», ενώ ο Ντεμιρέλ απαίτησε τη διεξαγωγή πρόωγων γενικών εκλογών - αίτημα που το απέρριψε ο Οζαλ δηλώνοντας

ότι δεν πρόκειται να αλλάξει την πολιτική του.

Ανεξάρτητα όμως απ' αυτό η πιο πιθανή προοπτική είναι ότι ο Ντεμιρέλ στηρίζοντας το αντιπολιτευόμενο κόμμα του «Ορθού Δρόμου» προχωράει στο να ξανακερδίσει την ηγεμονία που παραδοσιακά ασκούσε στο χώρο της δεξιάς.

Αλλά και στο χώρο της

σημερινής «αριστερής» αντιπολίτευσης οι επιπτώσεις των εκλογικών αποτελεσμάτων έχουν διαμορφώσει τους κύριους πολιτικούς σχηματισμούς. Η εμφάνιση της «Δημοκρατικής Αριστεράς» στο πολιτικό προσκήνιο, σαν συνεχιστής του «Ρεπουβλικανικού Λαϊκού Κόμματος» του Ετζεβίτ που απαγόρευαν οι στρατιωτικοί του '80, είναι αξιοσημείωτη παρα το μικρό ποσοστό που συγκέντρωσε.

Το «Σοσιαλδημοκρατικό Λαϊκό Κόμμα» υπέστη σχετική ήττα (23%) αν λάβουμε υπ' όψη ότι προήλθε από τη συγχώνευση δύο παλιών κομμάτων, του εξοκοινοβουλευτικού «Σοσιαλιστικού Κόμματος» και του «Λαϊκίστικου» που στις εκλογές του '83 εξασφάλισε ένα ποσοστό γύρω στο 30%.

Ωστόσο η πολυπλοκότητα του σημερινού πολιτικού χάρτη της Τουρκίας θ' αρχίσει να απλοποιείται. Το φαινόμενο που είδαμε να συμβαίνει τα τελευταία χρόνια, δηλαδή κόμματα που δημιουργήθηκαν κάτω από το στρατιωτικό καθεστώς να διαλύονται ή να συγχωνεύονται με εξοκοινοβουλευτικά και να ιδρύονται νέα, θα πάρει μια διαφορετική μορφή.

Η έντονη ταξική πόλωση σαν αποτέλεσμα της βαθιάς οικονομικής κρίσης θα πυροδοτήσει τα θεμέλια του δικτατορικού καθεστώτος. Η επιστροφή των μαζών στα παραδοσιακά τους κόμματα - πιθανή μαζικοποίηση των κομμά-

των του Ντεμιρέλ και Ετζεβίτ παρα τη δοκιμασμένη χρεωκοπημένη πολιτική τους - θα συνοδευτεί από την πτώση της δικτατορίας. Η δυνατότητα της εργατικής τάξης να πάρει την εξουσία στα χέρια της θα

καθοριστεί από το ρόλο που θα διαδραματίσει η ηγεσία της. Δεδομένης της κρίσης που μαστίζει τη σημερινή ηγεσία των αριστερών κομμάτων και οργανώσεων - συμπεριλαμβανομένων του Κομμουνιστικού Κόμματος και της Ντε Γιολ που δρουν στην παρανομία - η τουρκική εργατική τάξη θα αναζητήσει μια νέα επαναστατική ηγεσία για να δώσει με επιτυχία τη μάχη ενάντια στην αστική τάξη.

Αυτή η πορεία περνά μέσα από τη συμμαχία και την κοινή πάλη με το ελληνικό και κυπριακό εργατικό κίνημα για το κτίσιμο της σοσιαλιστικής ομοσπονδίας Ελλάδας - Κύπρου - Τουρκίας.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΑΨΗΣ

Μια «Ορθόδοξη Ελληνική» νυκτερινή άσκηση

Ότι ακολουθεί δεν είναι δημιούργημα της φαντασίας μου.

Μέρος πρώτο: ο αξιωματικός

...Μαζί θα δουλέψουμε 3,4 ίσως και περισσότερα χρόνια. Μπορεί να τύχει να πολεμήσουμε και μαζί. Αν θα περάσουμε καλά θα εξαρτηθεί από σας. Εγώ είμαι κύριος. Αν είσατε κύριοι μαζί μου θα είμαι δυο φορές κύριος με σας. Έχουμε να συνεργαστούμε, έτσι χρειάζεται αλληλοκατανόηση, χρειάζεται αλληλοσεβασμός.

Σε λίγο θα σας μιλήσει ο διοικητής. Μην τολμήσει κανείς να αμφισβητήσει ή να ειρωνευτεί αυτά που λέει! Μην τολμήσετε να σηκωστείτε να του πείτε ότι κάνει πολιτική προπαγάνδα! Έγινε καθαρός;

Μέρος δεύτερο: ο ανώτερος

...Θα δείξουμε στα βρωμοτούρκαλλα τι πάει να πει Έλληνας... να μάθει ότι εμείς είμαστε οι απόγονοι του Λεωνίδα και του Μεγαλέξαντρου... ηρωικοί Μαραθωνομάχοι... θα τους κυνηγήσουμε όπως οι τσολιάδες μας κυνηγήσαν τους βούλγαρους... Η ιστορία μας είναι ιστορία θριάμβων... Ελλάδα σημαίνει αν-

δρεία... το 22 θα παίρναμε και την Άγκυρα αν δεν μας πρόδωσαν οι ξένοι... η Κερύνεια είναι δική μας και θα την πάρουμε πίσω... θα στρίψουμε το λαρύγγι κάθε βρωμοτουρκαλλά... θα τους ρίξουμε όλους στη θάλασσα.

...Χρειάζομαστε κι άλλα όπλα, αεροπλάνα, τανκς πυραύλους... πρέπει να κάνετε θυσίες για να τα αγοράσουμε... εσείς οι κύριοι είστε πολύ καλομαθημένοι... πρέπει να κάνετε θυσίες για να προστατέψουμε τις γυναίκες σας, την πατρίδα τα ιδανικά του έθνους...

...Οι Τούρκοι είναι οι προαίωνιοι μας εχθροί... ακολουθείστε τους διμοιρίτες σας στα εχθρικά οχυρά... πάντα να υπακούετε στους αξιωματικούς σας... καλός στρατιώτης είναι αυτός που υπακούει που δεν αμφισβητά... οι αξιωματικοί σας ξέρουν τι κάνουν, είναι εκπαιδευμένοι σωστά... ακολουθείστε τους στα εχθρικά οχυρά... εγώ θα είμαι συνέχεια μαζί σας, η σκέψη μου θα σας ακολουθεί σε κάθε σας βήμα.

Μέρος τρίτο: Εμείς

— Ρε παιδιά ξέρετε κανείς που διάλο είναι αυτά τα οχυρά; Πόση ώρα θα περπατάμε;

— Ξέρω 'γω; Σ' αυτή την κατεύθυνση μας έδειξαν.

— Ας προχωρήσουμε ακόμα λίγο - ίσως τα βρούμε.

— Πόσα παίρνει αυτός που λέει να κάνουμε θυσίες;

— Χίλιες, χίλιες πεντακόσιες, ξέρω 'γω;

— Άλλα τα αφορολόγητα!

— Αυτό καλά την έχουν. Ο Παπανδρέου τους καλοκρατεί, τους έδωσε αυξήσεις. Θα τους κάνει σοσια-

λιστες νομίζει. Κι αν γίνει πόλεμος αυτοί θα παίρνουν παράσημα κι εμείς θα σφαζόμαστε.

— Να τους πάρει ο διάολος. Το μόνο που είδα εγώ να κάνουν είναι πραξικοπήματα.

— Βρε, τι κάνουν αυτοί εδώ; Τι είναι ρε παιδιά;

— Χαθήκαμε. Πόση ώρα να γυρίζουμε. Κάτσατε κι εσείς εδώ, να τελειώσει η άσκηση, να επιστρέψουμε.

— Οκεί. Εμείς είμαστε οι απώλειες.

Μέρος τέταρτο: Επιστροφή

... Έλληνες σας συχαίρω... δείξατε την τόλμη σας... άριστα, χίλια άριστα... είσατε αντάξιοι του Λεωνίδα... αλί σ' αυτούς που τόλμησαν να πατήσουν το πόδι τους σε γη της Ελλάδας... θα τους δείξουμε τι πάει να πει Έλληνας... αύριο κιόλας... θα τους πούμε το αίμα... θα τους στρίψουμε το λαρύγγι... όλα τα σκυλιά στη θάλασσα... όπλα, θέλουμε κι άλλα όπλα... θυσίες, πρέπει να κάνετε θυσίες... και να υπακούετε σ' ό,τι πουν οι αξιωματικοί σας... αυτός είναι ο στρατός... αυτή είναι η Ελλάδα... αυτό είναι το έθνος.

ΕΦΕΔΡΟΣ

συνέχεια από τη σελ. 1

ζομένων, συνδικαλιστικές και κόμματα.

Αυτο όμως που δεν έγινε συνείδηση από τις αριστερές οργανώσεις είναι ότι οι επενδύσεις και η ανάπτυξη της οικονομίας δεν μπορούν να γίνουν από τους καπιταλιστές, κύρια γιατί η μοντέρνα τεχνολογία ξεπερνά κατά πολύ το μέγεθος της κυπριακής βιομηχανικής μονάδας με πλήρη σχεδόν αδυναμία αξιοποίησης της από τον κάθε ατομικό καπιταλιστή. Ακόμα εκεί που μπορεί να γίνει — μέσα πάντα στα καπιταλιστικά πλαίσια — κάποια επένδυση προχωρημένης τεχνολογίας πολλές φορές έχουμε το ριζισμό στην ανεργία αριθμού εργατών σαν πλεονάζον αντι να μειωθούν οι ώρες εργασίας.

Η αξιοποίηση της τεχνολογίας και κάθε παραγωγικής δύναμης μπορεί να γίνει μόνο κάτω από ένα κεντρικό σχεδιασμό της οικονομίας.

Είναι λοιπόν ουτοπία τα αριστερά κόμματα και οργανώσεις να κάνουν εκκλήσεις στους καπιταλιστές και την κυβέρνηση-τους για τέτοιου είδους επενδύσεις. Τα ατομικά τους συμφέροντα τους εμποδίζουν για κάτι τέτοιο.

Τα αριστερά κόμματα και οργανώσεις πρέπει από τώρα, προτού η ανεργία και γενικά τα προβλήματα της οικονομίας οξυνθούν ακόμα περισσότερο να προχωρήσουν στο συντονισμό των αγώνων τους σε ένα

απο κοινού πρόγραμμα.

Ένα τέτοιο πρόγραμμα πρέπει να περιλαμβάνει:

■ Επέκταση του ανεργιακού επιδόματος για όλη την περίοδο της ανεργίας — επέκταση-του και για την νεολαία που δεν μπορεί να βρει δουλειά.

■ Καμία νέα απόλυση με παράλληλη μείωση των ωρών εργασίας για πλήρη απασχόληση - χωρίς μείωση του μισθού.

■ Κρατικοποίηση των προβληματικών επιχειρήσεων (προβληματικές κάτω από τη διαχείριση των καπιταλιστών).

■ Κρατικοποίηση των σημαντικών τομέων της οικονομίας για να μπορέσει να μπει κάτω από κεντρικό σχεδιασμό, βασική προϋπόθεση για αξιοποίηση της προηγμένης τεχνολογίας και γενικά των παραγωγικών δυνάμεων.

■ Εργατικός έλεγχος των κρατικοποιημένων επιχειρήσεων για αποφυγή οποιασδήποτε γραφειοκρατικοποίησης.

Ένα τέτοιο πρόγραμμα θα έδινε ενθουσιασμό και κατεύθυνση στο εργατικό κίνημα για να παλαίψει ενάντια στην αύξηση της ανεργίας και ταυτόχρονα για να ανεβάσει μια δική του κυβέρνηση για να υλοποιήσει το πρόγραμμα-της για πλήρη εξάλειψη της ανεργίας και ανάπτυξη της κοινωνίας πάνω σε όλα τα επίπεδα.

Μάζος

ΑΠΟ ΤΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΤΑΛΙΝΙΣΜΟΥ ΠΡΙΝ ΠΕΝΗΝΤΑ ΧΡΟΝΙΑ

Οι δίκες της Μόσχας

1928 - Η Αριστερή Αντιπολίτευση γιορτάζει την επέτειο της Οκτωβριανής Επανάστασης

Ο Οκτώβρης άνοιξε τις πόρτες κι οι μάζες ξεχύθηκαν με τη δράση τους για την κατάκτηση του σοσιαλισμού. Οι καταπιεσμένοι απ' τον καπιταλισμό λεφτερώθηκαν και κατανοώντας τη δύναμη-τους άρχισαν ν' αναπτύσσουν την ανθρώπινη-τους προσωπικότητα. Σήμερα όμως τα παραμορφωμένα εργατικά κράτη τίποτα δεν θυμίζουν απ' τον Οκτώβρη. Ο Οκτώβρης αντικαταστάθηκε απ' τη γραφειοκρατία και τα στελέχη της που αναλαμβάνουν να υλοποιήσουν απο τα πάνω και εργολαβικά κάποιες ντιρεχτίβες - «σοσιαλισμού σε μια χώρα» ενεργώντας στ' όνομα της εργατικής τάξης και της ζωντανής ελέφθερα οργανωμένης δράσης της. Η γραφειοκρατία χωρίς νάχει εμπιστοσύνη στις εργατικές μάζες υποκαθιστά τη δράση τους.

Η άνοδος του Σταλινισμού

Η τότε Ρωσία ήταν μια χώρα στη βάση της αγροτικής με μια μικρή αιρθμπτικά εργατική τάξη. Η κοινωνική επανάσταση δεν έγινε πραγματικότητα χωρίς θυσίες. Τις πιο μεγάλες θυσίες υπόφερε η εργατική τάξη και συνεπακόλουθα το μπολσεβίκικο κόμμα. Η απομόνωση της επανάστασης μόνο στη Ρωσία, χώρα υπανάπτυκτη με οικονομία ολόκληρα καταστρεμμένη, με τον πληθυσμό της στο σύνολο του σχεδόν μέσα στη φτώχεια και την αμορφωσία. Η ήττα των εργατών στην Ουγγαρία, τη Γερμανία και αλλού, ήταν παράγοντες που επιτάχυναν το τέλος της επαναστατικής πλημμυρίδας και έφεραν στο προσκήνιο την επαναστατική αμυψία. Η κούραση ήταν αναπόφευκτη για την εργατική τάξη που όντας μικρή αριθμητικά υποφέρει τα πάνθηνα σ' ένα πολλαπλάσιο μέγεθος θυσιών. Όλα τούτα αποτέλεσαν την υλική βάση για την άνοδο της σταλινικής γραφειοκρατίας. Οι εργάτες παντού σπρώχνονταν στη γωνία απο τους γραφειοκράτες καριερίστες και όψιμους επαναστάτες που αποχτούσαν αφοπτισμένη βλεπόντας τη δύναμη τους να μεγαλώνει συνέχεια.

Η διαδικασία της αποσύνθεσης άρχισε πριν απο το θάνατο του Λένιν. Η γραφειοκρατία είχε αρχίσει κιόλας να περνά κάτω απ' τον έλεγχο της το κόμμα, τον κρατικό μηχανισμό, την προπαγάνδα κτλ. Ο Λένιν θεωρώντας πάντα ασυμβίβαστη την ανάπτυξη της γραφειοκρατίας με τη δικτατορία του προλεταριάτου ξεκίνησε μαζί με τον Τρότσκι μια εκστρατεία πάλης ενάντια στη κομματική και κρατική γραφειοκρατία. Ο θάνατος του Λένιν επιτάχυνε τη διαδικασία της αντικατάστασης της λέπτερης μαζικής δράσης απ' τη γραφειοκρατική.

Το λάβρο της πάλης

απομένει στα χέρια της αριστερής αντιπολίτευσης και του Τρότσκι. Η πάλι ήταν ζήτημα ζωής και θανάτου.

Η νίκη του Στάλιν δεν ήταν αποτέλεσμα της θεωρητικής του κατάρτισης και ικανότητας ούτε της διορατικότητας-του που ήταν ανύπαρκτη. Τα ντοκουμέντα μας δείχνουν ότι αφτός ο «μεγαλοπατερούλης άξετος χωρικός» δεν κατάλαβε τίποτε απ' την διαδικασία που εκτυλισσόταν στη σοβιετική κοινωνία το 1923-33. Είχε μονάχα περιορισμένη ικανότητα στο να κάνει κοντοπρόθεσμους υπολογισμούς, άμερη προσωπική φιλοδοξία και τυφλή σχεδόν εμπειρική αντίδραση στα διάφορα γεγονότα. Το γεγονός ότι θριάμβευε πάνω σε πρόσωπα που αποδείχτηκαν είχαν πολλές ικανότητες και μόρφωση απ' αφοιν μπορεί να εξηγηθεί μόνο απ' την κατάσταση της γενικής πολιτικής αντίδρασης μέσα στη σοβιετική κοινωνία, την εξάντληση των εργατών απ' τον «παρετασμένο» πόλεμο, που συνθετούν μαζί με, όσα αναφέρθηκαν πιο πάνω την υλική βάση της επικράτησης της γραφειοκρατίας.

Η περίοδος της επαναστατικής πλημμυρίδας έφερε στο προσκήνιο ηγέτες προικισμένους με διορατικότητα, εφορροφία, μόρφωση, πλατεία διαλεκτική αντίληψη, όπως τον Λένιν τον Τρότσκι τον Μπουχάριν και άλλους δοκιμασμένους ηγέτες μπολσεβίκους.

Η περίοδος της επαναστατικής αμυψίας που χαρακτηρίζεται απο αντίδραση που είχε μια τρομαχτική ύληση μετα το θάνατο του Λένιν, χρειαζόταν ένα ηγέτη κομμένο και ραμμένο στα μέτρα της. Ένα ηγέτη με θεωρητική ωριμότητα, αμορφωσία, στενο πρακτικό εμπειρισμό, κυνικό υπολογισμό με άμερη προσωπική φιλοδοξία. Ο Στάλιν κολούσε σ' αφο το ρόλο περίφημο.

Δεν ήταν ο Στάλιν που δημιούργησε τη γραφειοκρατία μα η γραφειοκρατία στο πρόσωπο του Στάλιν δημιούργησε ένα ηγέτη που χαρακτηρίζει τη δική της σκληρότητα, επαρχιωτισμό και αντιδιαλεκτική αντιμετώπιση της πραγματικότητας.

Ο Στάλιν δεν είχε να παρουσιάσει καμία προσφορά σαν μπολσεβίκος στα μεγάλα και αποφασιστικά συμβάντα που άλλαξαν το πρόσωπο του πλανήτη. Καθόταν και περίμενε. Άλλωστε η μικρότητα του δεν του επέτρεπε να συναγωνιστεί τη ζωντανία και αποφασιστικότητα των συντρόφων του.

Η όποια του δράση είχε αρνητικό χαρακτήρα. Ας θυμηθούμε μονάχα την κλωστή που του χάρισε ο Λένιν μόλις ήρθε στη Ρωσία. Ήταν τότε που ο Στάλιν μέσα απο την εφημερίδα προπαγάνδας τη συνεργασία με τους μενεβίκους που αφοιν με τη σειρά τους κλωτσούσαν την εξουσία των σοβιέτ θέλοντας να την παραδώσουν στους αστούς. Ο Λένιν καταδίκασε αφο την πολιτική μόλις πάτησε το πόδι του στο σταθμό, αντιπαράβαλλοντας τη θέση του για ανεξάρτητη και ξεκάθαρη πάλη. (Θέσεις του Απρίλη).

Το 1922-23 οι Κάμενεβ και Ζηνόβιεβ έκαναν μέτωπο με τον Στάλιν χωρίς ν' αντιλαμβάνονται που θα τους οδηγούσε. Αλλά ούτε και ο Στάλιν ήξερε τι θα γινόταν. Με ενωμένες τις δυνάμεις τους άρχισαν ένα «Αυσωμό» αγώνα ενάντια στον «τροτσκισμό» ένα αγώνα που στην ρωσία αντιπροσώπευε την αντίδραση των μικροαστών και των γραφειοκρατών ενάντια στον «πνεύμα και τη σάρκα» του Οκτώβρη. Ενάντια στις μαρξιστικές ιδέες και πρακτική, ενάντια σ' αφο που πίστευε ο Λένιν.

Όταν τον Δεκέβρη του '24 ο Στάλιν πρόβαλε για πρώτη φορά τη θεωρία του για το σοσιαλισμό σε μια χώρα, οι Κάμενεβ και Ζηνόβιεβ, έχοντας το βάρος της Λενινιστικής διαπαιδαγώγησης για δεκάδες χρόνια στην πλάτη τους, αντίδρασαν αντιμετωπίζοντας τέτοιο θεωρητικό εξάμβλωμα έσπασαν τα μπλοκ με τον Στάλιν. Ο Στάλιν σε συνεργασία με τον Μπουχάριν και τη δεξιά του μπολσεβίκικου κόμματος εφάρμοσαν εντελώς τυφλά πολιτική συνθηκολόγησης με τους Κουλάκους (πλούσιους χωριάτες) σε βάρος της εργατικής τάξης και της εκβιομηχάνισης της χώρας.

Οι Κάμενεβ και Ζηνόβιεβ ενώθηκαν με την αριστερή αντιπολίτευση και τον Τρότσκι στην ενωμένη Αριστερή Αντιπολίτευση που συνοπτικά το πρόγραμμα-της μιλούσε για: α) εκβιομηχάνιση της χώρας μέσα απο πεντάχρονα, β) εφαρμογή σταδιακού κολλεκτιβισμού στη γεωργία με βάση το παράδειγμα, γ) την πάλι ενάντια στη γραφειοκρατία δ) την υπεράσπιση της εργατικής δημοκρατίας και του διεθνισμού.

Η ήττα της ενωμένης αριστερής αντιπολίτευσης το 1928 ήταν γεγονός αποφασιστικής σημασίας. Ο Τρότσκι εξορίστηκε και χιλιάδες αντιπολιτεβόμενοι εργάτες, βετεράνοι επαναστάτες αποβλήθηκαν απ' το κόμμα, συλλήφθηκαν κι εξορίστηκαν.

Η παγίδα της συνθηκολόγησης

Οι κάμενεβ και Ζηνόβιεβ με την ομάδα τους απο φόβο μήπως και διασπαστεί το κόμμα αποφάσισαν να συνθηκολογήσουν με τον Στάλιν, σκεπτόμενοι ότι μπορούσαν να φάνε τον Στάλιν με ταχτικές μονούβρες, συμβιβασμούς και συνθηκολόγηση.

Δεν κατάλαβαν ότι η συνθηκολόγηση έχει τη δική της λογική. Αντίθετα με τον Τρότσκι που έμενε μόνο και προσπαθούσε να κρατήσει για μέλλον το δέσμο με το μαρξιστικό επαναστατικό παρελθόν, οι Κάμενεβ και Ζηνόβιεβ αναγκάστηκαν απο τον Στάλιν να κάνουν ταπεινωτικές δηλώσεις μετάνοισης αποκηρύσσοντας το μέχρι τότε επαναστατικό παρελθόν τους. Μ' αφο τον τρόπο ο Στάλιν επιδίωξε να τους ταπεινώσει και να τους κάνει να μοιάζουν στα μάτια της νέας γενιάς άτιμοι και συμ-

βιβασμένοι.

Ο Στάλιν όντας ανικανοποίητος τους ανάγκασε να κάνουν την μια αποκήρυξη πάνω στην άλλη κι έτσι με κάθε νέα αποκήρυξη και συνθηκολόγηση έπεφταν ολόένα και πιο χαμηλά στην ανυποληψία και τη γελιοποίηση της προσωπικότητάς τους, στην αρχή, για να γίνουν στο τέλος αιχμάλωτοι του Στάλιν.

Το 10χρονο του 30

Ούτε όμως η βιομηχανία συνθηκολόγησης που είχε τόσο ολέθρια αποτελέσματα για τους συνθηκολόγους δεν ικανοποίησε τη γραφειοκρατία. Αποχύνοντας στην αρχή του 1930 αρκετή πια αφοπτισμένη, η σταλινική γραφειοκρατία, και συνείδηση της θέσης της μέσα στη κοινωνία, άρχισε να τρίζει τα δόντια πραγματικά επικίνδυνα. Απο μαρξιστική σκόπια η ιστορική δικαίωση κάποιου κοινωνικού οικονομικού συστήματος βρίσκεται στην ικανότητα του να αναπτύξει τις παραγωγικές δυνάμεις. Οι σταλινικοί απόρριψαν σαν ουτοπικές τις θέσεις της αριστερής αντιπολίτευσης για την εκβιομηχάνιση, τη σταδιακή κολλεκτιβποίηση και την προεδοποίηση για την καταστροφική πολιτική που εφάρμοζε η σταλινική γραφειοκρατία σε σχέση με τους κουλάκους, και τα καταστροφικά αποτελέσματα που θα φέρνει.

Το 1929 αντιμετώπισαν μια τεράστια ανεργία απ' τους κουλάκους. Οι πόλες αντιμετώπισαν πείνα. Η επανάσταση βρισκόταν σε θανάσιμο κίνδυνο. Αντιδρώντας πανικόβλητοι ο Στάλιν έσπασε τους δεσμούς του με τη δεξιά του κόμματος και τον Μπουχάριν και έκανε 180 μοίρες στροφή. Σ' ένα αριστεριστικό ξέσπασμα, δανειζόμενος ένα συνδυασμένο απο θέσεις της αριστερής αντιπολίτευσης, προσπάθησε να εξαναμίσει τους κουλάκους σαν τάξη μέσα σε μια νύχτα. Αφο τη πολιτική που στόχο είχε τη βίαιη κολλεκτιβποίηση της γεωργικής παραγωγής στη χώρα, την πληρώνουν οι σοβιετικοί ακόμα κι σήμερα ύστερα απο μισό αιώνα. Οι χωρικοί έκαμαν τις σοδιές, έσφαζαν τα ζώα τους και εκατομμύρια άνθρωποι πέθαναν απο την πείνα.

Το 1932 οι ρυθμοί ανάπτυξης ήταν μόνο 8,5%. Παρα το βαρύ κόστος που επέβαλλε η ύπαρξη της γραφειοκρατίας πάνω στην κοινωνία, η οικονομία πήγε μπροστά δείχνοντας έτσι τις δυνατότητες του σχεδιασμού.

Προετοιμασία σφαγών και δικών

Η γραφειοκρατία όμως δεν ένοιωθε καθόλου ασφαλισμένη. Το μεγάλο της ανιστότητας και το μέγεθος των προνομιών που απολάμβανε η γραφειοκρατία, έσπειραν τη δυσανεκία στην εργατική τάξη. Η ύπαρξη ενός στρώματος βετεράνων Μπολσεβίκων που θυμόντουσαν τις δημοκρατικές διεθνιστικές παραδόσεις του κόμματος —και που παρόλας τις αναιρέσεις που έδωσαν για το παρελθόν μέσα απ' τη συνθηκολόγηση - θα μπο-

«Ο σοσιαλισμός είναι ακατανόητος χωρίς την αθόρμητη δράση των μαζών και την ανάπτυξη της ανθρώπινης προσωπικότητας. Ο Σταλινισμός εμποδίζει και το ένα και το άλλο. Μια ανοιχτή σύγκρουση ανάμεσα στο λαό και τη νέα τυραννία είναι αναπόφευκτη. Γι' αφο το σταλινικό καθεστώς είναι καταδικασμένο» Λ. Τρότσκι.

Άλλοι τόσοι πέθαναν στον εμφύλιο και τις εξεγέρσεις. Όταν ο Τρότσκι έλεγε ότι με το πεντάχρονο πλάνο εκβιομηχάνισης ήταν δυνατό να πετύχουν ρυθμούς ανάπτυξης γύρω στο 20% κατηγορήθηκε σαν ουτοπικός υπέρμαχος της εκβιομηχάνισης. Τώρα ο Στάλιν απαιτούσε 30 και 35% ρυθμούς ανάπτυξης σ' ένα πεντάχρονο πλάνο που θα διάρκεια τέσσερα χρόνια.

Το 1932 οι ρυθμοί ανάπτυξης ήταν μόνο 8,5%. Παρα το βαρύ κόστος που επέβαλλε η ύπαρξη της γραφειοκρατίας πάνω στην κοινωνία, η οικονομία πήγε μπροστά δείχνοντας έτσι τις δυνατότητες του σχεδιασμού.

Προετοιμασία σφαγών και δικών

Η γραφειοκρατία όμως δεν ένοιωθε καθόλου ασφαλισμένη. Το μεγάλο της ανιστότητας και το μέγεθος των προνομιών που απολάμβανε η γραφειοκρατία, έσπειραν τη δυσανεκία στην εργατική τάξη. Η ύπαρξη ενός στρώματος βετεράνων Μπολσεβίκων που θυμόντουσαν τις δημοκρατικές διεθνιστικές παραδόσεις του κόμματος —και που παρόλας τις αναιρέσεις που έδωσαν για το παρελθόν μέσα απ' τη συνθηκολόγηση - θα μπο-

πρώτο δέσμο στην αλυσίδα της Σταλινικής σκεβωρίας που χαρακτήρισε τον Ζηνόβιεβ και τους συνεργάτες του σαν οπαδούς της τρομοκρατίας. Τέλος Δεκέμβρη ο Νικολάγιεβ μαζί με άλλους 14 εκτελούνται. Το Γενάρη του 35 ο σοβιετικός τύπος προβάλλει την ιδέα του «Κέντρου της Μόσχας» με αρχηγούς τους Κάμενεβ, Ζηνόβιεβ, Εβδόκιμοβ και άλλους 19. Κατηγορούνται ότι ήθελαν τη καπιταλιστική παλινόρθωση, ότι η κακοπιστή και σκοτεινή κριτική τους, η διασπορά φήμων κτλ. ενθάρρυναν τις τρομοκρατικές διαθέσεις κι έτσι έπρεπε να αποδεχτούν την πολιτική και ήθικη εφθύνη για τη δολοφονία του Κιρβωβ. Ήταν βέβαια φανερό ότι δεν υπήρξαν ποτέ τέτοια στοιχεία. Οι κατηγορούμενοι όμως καταδικάστηκαν σε βαρύς ποινές φυλάκισης. Η σειρά των μεγάλων σημηνμένων δικών άρχισε. Η Γκε-Πεου δούλεψε στα επιστημονικά της εργαστήρια υπερωρίες για να παράξει το αγαθό που θα στηρίξει το υπόλοιπο κομμάτι της γραφειοκρατίας. Η Γκε-Πεου με οδηγίες του αρχηγού παράγει ομολογίες απο ανθρώπους που έχει στη διάθεση της και είναι ξεκομμένοι και απομονωμένοι απο τον υπόλοιπο κόσμο. Οι Ζηνόβιεβ, Κάμενεβ Εβδόκιμοβ και άλλοι επάνωμοι δεν είναι ο στόχος του Στάλιν. Αφοι, οι ομολογίες τους, ο τελικός εξεφτελισμός τους, και τέλος ο θάνατός τους, είναι το μέσον για να χτυπηθεί ανεπανόρθωτα ο μεγάλος αντίπαλος, η αριστερή αντιπολίτευση και ο Τρότσκι. Έτσι γενιέται η μεγάλη χοντροκομμένη συκοφαντία. Όλοι αφοι οι αντίπαλοι του Στάλιν θα κατηγορηθούν σε μια σειρά απο δίκες δι'συνεργισμένων με διαφορούς για την παλινόρθωση του καπιταλισμού ότι ήταν τρομοκράτες, ότι συνεργάστηκαν με τη Γκεστάπο, το ναζισμό το φασισμό, το Μικάδο, το Χίτλερ, ότι είχαν προσωπικό πάθος με την εξουσία και ότι σαμπάρωναν, πολυ και και σε διάφορες περιπτώσεις ολόκληρους τομείς της οικονομίας κτλ. Για όλα τούτα οι διάφοροι κατηγορούμενοι συναινούν απο ομολογώντας αλλα ταφάρωματα έλεγαν ότι τους έβαλε ο Τρότσκι να τα κάνουν, και συντριμμένοι ζητούσαν

Στάλιν ο εκτελεστής και τα θύματα Κάμενεβ, Ζηνόβιεβ, Μπουχάριν

τη καταδίκη τους και την καταδίκη του Τρότσκι.

Κοινο χαρακτηριστικό των δικών ήταν ότι οι κατηγορούμενοι καταδικάζονταν στη βάση δικών τους ομολογιών που ήταν απλοϊκές και ταφτόσημες. Καταδίκαν τους εαφτούς τους με τα λόγια τους. Φανταστείτε ότι οι Κάμενεβ και Ζηνόβιεβ ζήτησαν οι ίδιοι να εκτελεστούν!

Νομικά οι δίκες αφτες ήταν μια στημένη παρωδία. Πέρα απο τη χρήση των ψευδοτικών ομολογιών που αποσπάζτηκαν με το βασανισμό και τον εκβιασμό στα εργαστήρια της Γκε-Πεου οι καταθέσεις των δικών ήταν διανοημένες με αντιθέσεις και ανακρίβειες.

Ένας απ' τους κατηγορούμενους ο Γκόλτζμαν ομολόγησε ότι είχε «μικρά συζήτηση» με τον Τρότσκι στο ξενοδοχείο Μπρίστολ το 1932 στην Κοπεγχάγη. Στη βισιόν της η Γκε-Πεου τόκανε μούσκεμα. Το ξενοδοχείο είχε κεί το 1917. Το ίδιο κι ο κατηγορούμενος Πιατακοβ ισχυρίστηκε ότι πήγε αεροπορικώς στο Όσλο να συναντήσει τον Τρότσκι το Δεκέβρη του 35. Αλλα για το μίνα αφο τ' αρχεία του αεροδρομίου δηλώνουν ρητά ότι κανένα αεροπλάνο δεν προσεγγίστηκε στο Όσλο. Αλλα τέτοια συμβάντα, αρκετά συχνά μάλιστα στη διάρκεια των δικών, δεν απότρεψαν τους διάφορους βαρύγδουπους «ανεξάρτητους» παρατηρητές που καλεσθηκαν στη Μόσχα για να παρακολουθήσουν τις δίκες) να δηλώσουν ότι η διαδικασία ήταν άψογη. Περιττό να πούμε ότι αφοι ήταν απολογημένοι και τιμήτες της γραφειοκρατίας και του άξεστου «μεγαλοπαιδαγωγισμού».

Αλλα ας δούμε ποιό αποτελούσαν τις δυο ομάδες πρωταγωνιστών.

Η μια, οι κατηγορούμενοι, ήταν παλιοί μπολσεβίκοι, οκτώδομοι του κόμματος, του σοβιετικού κράτους, του κόκκινου στρατού, της κομμουνιστικής διεθνούς.

Ήταν άνθρωποι που έφτιαξαν το κόμμα και για δεκάχρονα ολόκληρα πάλασαν με συνέπεια για τις ιδέες τους, σε σχέση με τα άλλα κόμματα. Ανεξάρτητα απ' την πορεία του καθεστώσ απ' αφοι μέσα στο κόμμα, (και είχαν το κοινο χαρακτηριστικό να είναι όλοι τους συνθηκολόγοι αιχμάλωτοι του Στάλιν) είτε ανήκαν στη Δεξιά του μπολσεβίκικου κόμματος είτε στο κέντρο είτε στην αριστερά (κατα περιόδους) δε μπορούσε η γραφειοκρατία να τους καταμετρήσει τα χαρακτηριστικά του τρομοκράτη τη στιγμή που αφιέρωναν μια ζωή καταπολεμώντας την ατομική

τρομοκρατία σαν επαναστατική πρακτική, γιατί στο τέλος-τέλος αποκοιμίζε τις μάζες, έθαβε την τάξη πάλι και πρόβαλλε το πρότυπο του εκδίκησης μεσσία που με μερικές εκτελέσεις θάλαζε την κοινωνία. Όλη η ιστορία του μπολσεβίκικου κόμματος είναι ιστορία ενάντια στην τάση της ατομικής τρομοκρατίας. Για τους ίδιους λόγους είναι δραματικά ηλίθιος ο ισχυρισμός ότι ήθελαν να φέρουν τον καπιταλισμό πίσω ή ότι συνεργάζονταν με το Χίτλερ και το Μικάδο ή τις αστικές δημοκρατίες γι' αφο το σκοπό. Άνθρωποι, που αφιέρωναν τη ζωή τους στο σοσιαλισμό και μάλιστα πάλαψαν και τον εφάρμοσαν δεν μπορεί σε μια στιγμή της ζωής τους να κάνουν τέτοια στροφή. Ούτε ο ισχυρισμός της δίψας για εξουσία στέκει μια και υλοποίησαν την εργατική εξουσία και την άσκηση.

Πέρα απο τις ζόφθαλμες αντιφάσεις των ομολογιών η ιδέα η ζωής τους έρχεται ν' αντιπαρατίθεται τα όσα οι ίδιοι καταμαρτύρησαν στον εαφτό τους μέσα στον έσχατο εξεφτελισμό τους και στην προσπάθεια να πιστευτούν απ' την πιο μικρή ελπίδα ζωής που τους χάριζε ο μεγάλος αρχηγός.

Απ' την άλλη η παιγνίδα της γραφειοκρατίας τόπαιζαν ο εισαγγελέας Βυσίνσκυ, αστός δικηγόρος, μενεβίκος ύστερα απ' τον Φλεβάρη του 17, που συμφιλιώθηκε με το μπολσεβίκισμό ύστερα απ' τον Οκτώβρη. Απ' την Πρόβα έβριζε τους κατηγορούμενους ο Ζασιόλνκο-παλιός συνεργάτης της εφημερίδας των Τραπεζών της Πετρούπολης, που ο Λένιν τον χαρακτήριζε «μεταβλητό «αρχεόλο». Άλλος ήταν ο Μιχαήλ Κολτσόβ, αστός χρονογράφος, που πέρασε στους Λεφκούς μεγάλο μέρος του εμφύλιου. Ο Σοκολνικόβ καταδικάστηκε σαν πρόδοτος, ας ήταν μαχητής στην Οκτωβριανή επανάσταση και τον εμφύλιο. Αντιπροσώπευε την ΕΣΣΔ στο Λονδίνο. Αντίκαταστάθηκε απ' τον Μαΐσκι δέξιο μενεβικό που στον εμφύλιο ήταν μέλος λεφκής κυβέρνησης στην επικράτεια του Κολτσάκ. Ο Τρογιανόφης πρεσβεύτης στην Ουάσιγκτον χαρακτηρίζει τους «τροτσκιστές» επαναστάτες. Ο ίδιος τα χρόνια της Οκτωβριανής επανάστασης ήσαν στην κεντρική επιτροπή των μενεβικών και συμφιλιώθηκε με τους μπολσεβίκους όταν άρχισαν να μοιράζονται θεοσούλες. Ο Γκριγκό επιτροπός του Λαού για τα οικονομικά το 17-18 ήταν μέλος της επιτροπής σωτηρίας των Λεφκών που φτιάχτηκε για να πολεμήσει τα Σοβιέτ.

Αφοι είναι μόνο μερικά παραδείγματα, μόνο ελάχιστα χτυπητές περιπτώσεις. Αφοι οι άνθρωποι

μαζί με τον αστυνομικό μηχανισμό της γραφειοκρατίας, η ίδια η γραφειοκρατία, έφεραν τους ήρωες της επανάστασης στο χάλι των δικών και την εξόντωση.

Η Σταλινική γραφειοκρατία δεν περιορίστηκε μόνο στη ΕΣΣΔ. Ξεπλώθηκε μέσο της Διεθνούς, της κομμουνιστικής κομμουνιστικών κομμάτων σ' όλο τον κόσμο.

Η αριστερή αντιπολίτευση δεν υπήρχε μόνο και δεν κυνηγήθηκε μόνο στη Ρωσία μα σ' ολόκληρο τον κόσμο.

Η καταστρεπτική θεωρία του σοσιαλισμού σε μια χώρα, η θεωρία των σταδίων, η θεωρία της τρίτης περιόδου που αποκαλούσε τα σοσιαλδημοκρατικά κόμματα σοσιαλφασιστικά, στάθηκαν αιτίες που χάθηκαν επαναστάσεις. Απο το 17 ως το 34 ξέσπασαν πάρα πολλές επαναστάσεις. Αν απότυχαν οφείλεται στην έλλειψη επαναστατικής καθοδήγησης και στα πιο πάνω υποπροϊόντα του σταλινικού «πνεύματος». Ακριβώς αφο ήταν ένας άλλος λόγος που έκανε τη γραφειοκρατία να βρει ένα μάβρο πρόβατο για να το φορτώσει τις αποτυχίες της.

Απ' την άλλη μια πετυχημένη επανάσταση θα ξεσκέπαζε το αληθινό πρόσωπο του σταλινισμού και πιθανόν να έπρωχνε την εργατική πολιτική επανάσταση στην ΕΣΣΔ. Έτσι συνειδητά η σταλινική γραφειοκρατία δρούσε ανεπιπαραστατικά για να στηρίξει το δικό της κοτζαμπασάτο και προνόμια.

Τραγικό παράδειγμα είναι η επανάσταση στην Ισπανία όπου οι μέθοδοι της σταλινικής γραφειοκρατίας μεταφέρθηκαν αφοιούσε στα μετωπία που μετώπιζαν οι κάτοικοι της γραφειοκρατίας και των προνομίων της, η επανευκαθίδρυση του εργατικού δημοκρατικού καθεστώτος και η γοργή κίνηση για την κατάκτηση του σοσιαλισμού. Τέτοια προοπτική σίγουρα θα φέρει και το τέλος του καπιταλισμού στη δύση, όπως μια επανάσταση σε μια δυτική χώρα θαίχε αποτέλεσμα την κατάργηση της γραφειοκρατίας στην ανατολή. Η σοβιετική εργατική τάξη θα ξαναβρεί στην αγωνιστική της πορεία τις θαμμένες επαναστατικές ιδέες του παρελθόντος.

Και η εκδίκαση θα πέσει βαριά πάνω στη γραφειοκρατία. Μόνο που δε θάνα μια εκδίκαση προσωπική. Θάχει το χαρακτηριστικό της πολιτικής επανάστασης που θα χρίσει τον πραγματικό σοσιαλισμό, νημείο στη θυσία των δολοφονημένων, απ' τη σταλινική γραφειοκρατία μπολσεβίκων.

Για 50 χρόνια η σταλινική γραφειοκρατία επιβίωνε στη Σοβιετική Ένωση, έχοντας λίγο ή πολυ μια σταθερή κοινωνική οικονομική μορφή. Κατα περιόδους η γραφειοκρατία αναγκάστηκε να φείσει παλινδρόμηση, απ' τη σταλινική γραφειοκρατία μπολσεβίκων.

που καταδίκασε το Στάλιν, για να συνεχίσει έτσι να υπάρχει. Σήμερα ο Γκορπατσόβ επιχειρεί μίαν απο τα πάνω αλλαγή. Η γραφειοκρατία δεν έγινε ξαφνικά «καλή». Αντιλαμβάνεται τον κίνδυνο που διατρέχει και μ' αφο τα μέτρα προσπάθειας να τον αποσοβήσει.

Τα ισχυρά γραφειοκρατικά παραμορφωμένα εργατικά καθεστώτα στην Ανατολική Εβρώπη, την Κίνα την Κούβα, το Βιετνάμ κι αλλού, έχουν βάλει τη σφραγίδα τους στη συνείδηση του κόσμου.

Έτσι οι διάφοροι απολογητές του καπιταλισμού βρίσκουν πάντα έτοιμη τροφή στην προπαγάνδα τους ενάντια στον «απάνθρωπο» σοσιαλισμό. Όταν την ίδια στιγμή οι παράδοσεις του Οκτώβρη το καθεστώς της εργατικής δημοκρατίας και ο διεθνισμός βρίσκονται θαμμένα κάτω απ' τις κατακόμβες των δολοφονημένων μπολσεβίκων.

Αλλά τα πράγματα δεν μπορούν να προχωρήσουν άλλο. Οι παραγωγικές δυνάμεις που αναπτύχθηκαν στο καθεστώς της σχεδιασμένης οικονομίας που ιδρύθηκε απ' την Οκτωβριανή επανάσταση βρίσκονται σε κίνηση ενάντια στο γραφειοκρατικό έλεγχο και διέφθνση. Η γραφειοκρατία φοβάται επανάληψη των Πολωνικών γεγονότων στην ίδια τη Σοβιετική Ένωση. Ότι όμως και να κάνει, τέτοια γεγονότα είναι αναπόφευκτα. Η έκρηξη θα έρθει. Η προοπτική της έκρηξης δεν χαρίζει καθόλου ηρεμία στους καπιταλιστές γιατί ξέρουν πως μια εργατική έκρηξη στην ΕΣΣΔ δεν πρόκειται νάχει στόχο την παλινόρθωση του καπιταλισμού. Στόχος θάνα η κατάργηση της γραφειοκρατίας και των προνομίων της, η επανευκαθίδρυση του εργατικού δημοκρατικού καθεστώτος και η γοργή κίνηση για την κατάκτηση του σοσιαλισμού. Τέτοια προοπτική σίγουρα θα φέρει και το τέλος του καπιταλισμού στη δύση, όπως μια επανάσταση σε μια δυτική χώρα θαίχε αποτέλεσμα την κατάργηση της γραφειοκρατίας στην ανατολή. Η σοβιετική εργατική τάξη θα ξαναβρεί στην αγωνιστική της πορεία τις θαμμένες επαναστατικές ιδέες του παρελθόντος.

Και η εκδίκαση θα πέσει βαριά πάνω στη γραφειοκρατία. Μόνο που δε θάνα μια εκδίκαση προσωπική. Θάχει το χαρακτηριστικό της πολιτικής επανάστασης που θα χρίσει τον πραγματικό σοσιαλισμό, νημείο στη θυσία των δολοφονημένων, απ' τη σταλινική γραφειοκρατία μπολσεβίκων.

Για 50 χρόνια η σταλινική γραφειοκρατία επιβίωνε στη Σοβιετική Ένωση, έχοντας λίγο ή πολυ μια σταθερή κοινωνική οικονομική μορφή. Κατα περιόδους η γραφειοκρατία αναγκάστηκε να φείσει παλινδρόμηση, απ' τη σταλινική γραφειοκρατία μπολσεβίκων.

Και η εκδίκαση θα πέσει βαριά πάνω στη γραφειοκρατία. Μόνο που δε θάνα μια εκδίκαση προσωπική. Θάχει το χαρακτηριστικό της πολιτικής επανάστασης που θα χρίσει τον πραγματικό σοσιαλισμό, νημείο στη θυσία των δολοφονημένων, απ' τη σταλινική γραφειοκρατία μπολσεβίκων.

Γι' αφο οι άνθρωποι

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΘΕΣΗ ΔΡΑΣΗΣ ΤΗΣ Κ.Ε. ΤΟΥ ΑΚΕΛ

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΜΕ ΤΗ ΔΕΞΙΑ

ΠΡΟΤΕΙΝΕΙ ΚΑΙ ΠΑΛΙ Η ΗΓΕΣΙΑ ΤΟΥ ΑΚΕΛ

Τον Δεκέμβριο του 1985 το ΑΚΕΛ δέχτηκε την πρώτη-του σημαντική εκλογική ήττα. Η βάση του κόμματος δεν είχε καμμία αμφιβολία. Η ήττα ήταν αποτέλεσμα των συνεργασιών με τη δεξιά. Η ηγεσία του κόμματος δεν τόλμησε ν' αντιμετωπίσει αμέσως αυτή τη θέση. Όμως από την πρώτη κι όλος στιγμή άρχισε να σκέφτεται πως να σώσει την πολιτική της συνεργασίας με τους αστούς. Στο 16ο Συνέδριο επιδιώκει με την Έκθεση Δράσης ν' αποκαταστήσει αυτή την πολιτική.

Για τα κομματικά μέλη και τους οπαδούς του ΑΚΕΛ η πολιτική των συμμαχιών ήταν νεκρή από τη στιγμή που απότυχε η συνεργασία με το ΔΗΚΟ με βάση το «μίνιμουμ πρόγραμμα». Η ηγεσία-τους είχε λίγο πολύ υποσχεθεί πως με το «μίνιμουμ πρόγραμμα» όλα θα πήγαιναν προς το καλύτερο: το εθνικό ζήτημα θα σημείωνε πρόοδο, οι εργαζόμενοι θα είχαν καλύτερη ζωή, η «ακροδεξιά» θ' απομονωνόταν. Ακόμα:

«Μια τέτοια μορφή συνεργασίας διαφέρει ριζικά από κάθε προηγούμενη που ήταν πολύ κατώτερης μορφής. Η συνεργασία των πατριωτικών δημοκρατικών δυνάμεων του τόπου με βάση ένα μίνιμουμ πρόγραμμα και μέτρα υλοποίησής-του όπως το αναφέραμε, θα δημιουργήσει μια νέα εποχή για τον πολύπαθο λαό-μας. Την εποχή της συνέπειας μεταξύ λόγων και έργων. Την εποχή που ο λαός είναι ότι πολύτιμο υπάρχει σ' αυτό τον κόσμο και η εξυπηρέτηση των συμφερόντων-του η μεγαλύτερη τιμή για τα κόμματα και τους πολιτικούς ηγέτες του τόπου. Η συνεργασία των πατριωτικών δημοκρατικών δυνάμεων του κυπριακού λαού είναι η επιταγή του δύσμοιρου αυτού λαού και το κόμμα-μας θα αγωνισθεί για να την μετατρέψει σε πραγματικότητα.

(15ο Συνέδριο Μάης 1982 Έκθεση Δράσης της ΚΕ και της ΚΕΕ του ΑΚΕΛ - σελ. 73)

Αυτή τη «μορφή συνεργασίας» πέτυχε το ΑΚΕΛ με το ΔΗΚΟ. Μια συνεργασία με «μίνιμουμ πρόγραμμα» και «μέτρα υλοποίησής-του». Καθόλου δεν ανησυχούσε η ηγεσία του ΑΚΕΛ ότι οι συνεταίροι-της ήταν αστοί πολιτικοί. Όμως:

«Αμέσως μετά τις Προεδρικές εκλογές ακούγονταν από ηγέτες του ΔΗΚΟ ότι δεν χρειάζονται πλέον το ΑΚΕΛ. Αλλά και στην πράξη η Επιτροπή Παρακολούθησης της εφαρμογής του Μίνιμουμ Προγράμματος από την Κυβέρνηση δεν δούλεψε παρά τις επίμονες προσπάθειες του Κόμματος-μας να λειτουργήσει. Συνεδρίασε δυο-τρεις φορές χωρίς αποτέλεσμα γιατί η ηγεσία του ΔΗΚΟ δεν ήθελε να λειτουργήσει η Ειδική Επιτροπή Παρακολούθησης. Και παρα τις

καταγγελίες-μας προς τον Πρόεδρο ότι η επιτροπή δεν λειτουργεί κανένα μέτρο δεν λήφθηκε για να λειτουργήσει».

(16ο Συνέδριο Νοέμβριος 1986 Έκθεση Δράσης της Κ.Ε. του ΑΚΕΛ σελ. 44).

Μπροστα σ' αυτή την πραγματικότητα που έγινε γνωστή με την κατάρρευση της Συνεργασίας τα μέλη και οι οπαδοί του ΑΚΕΛ έπαψαν να εμπιστεύονται την πολιτική των συνεργασιών με τη δεξιά. Αυτή η νέα συνείδηση μετατράπηκε σε θυμό όταν οι βουλευτικές εκλογές του 85 αποκάλυψαν το μέγεθος της ζημίας που έπαθε το ΑΚΕΛ. Το αίσθημα της βάσης στράφηκε στον απομονωτισμό. Η ηγεσία αναγκάστηκε ν' ακολουθήσει, με αποτέλεσμα να προβάλλει τον δικό της υποψήφιο για την προεδρία της βουλής.

Φυσικά ο απομονωτισμός είναι λαθμενής πολιτική. Αν ο κόσμος του ΑΚΕΛ στράφηκε προς τα κει είναι γιατί η άλλη λύση που του προσφερόταν, η συνεργασία με την δεξιά είχε πια αποδειχτεί καταστροφική. Η ηγεσία της ΕΔΕΚ ήταν ανίκανη να προσφέρει το χέρι στη βάση του ΑΚΕΛ, η ηγεσία του ΑΚΕΛ δεν είχε καμμία διάθεση να υποστηρίξει την συνεργασία της αριστεράς. Έτσι η στάση-της στην περίπτωση της εκλογής προέδρου της βουλής ήταν ένα δείγμα ανόητου σεχταρισμού που από τη μια δημιουργούσε τον κίνδυνο της εκλογής του Κληρίδη στην προεδρία της Βουλής και από την άλλη έσπρωχνε τον Λυσσαρίδη στις αγκάλες του ΔΗΚΟ και τον μετατρέπε σε δέσμιό του Κυπριανού.

Ακόμα κι αυτή η πολιτική είχε κάτι θετικό. Σήμαινε το σπάσιμο της συνεργασίας με τη δεξιά και έδωσε την ελπίδα για μια αλλαγή πολιτικής. Το αποτέλεσμα ήταν να δώσει το ηθικό στα μέλη και τους οπαδούς του ΑΚΕΛ που έφερε τη νίκη στις δημοτικές εκλογές του '86. Η πίστη ότι ποτέ πια δεν θα υπήρχε συνεργασία με τη δεξιά άρχισε να ριζώνει.

Για την ηγεσία όμως η νίκη των δημοτικών εκλογών σήμαινε κάτι εντελώς διαφορετικό. Την χρησιμοποίησε για να σταθεροποιήσει την κλονισμένη θέση-της και το χειρότερο για να ξαναφέρει πίσω την παλιά, χρεωκοπημένη πολιτική-της.

«Σωστά, πολύ σωστά έκαμε το Κόμμα-μας να δεχθεί τη Δημοκρατική Συνεργασία με το ΔΗΚΟ βάσει του Μίνιμουμ Προγράμματος στο οποίο κατέληξαν τα δυο Κόμματα και με ανοικτή την πόρτα και για άλλες δημοκρατικές δυνάμεις να προσχωρήσουν σ' αυτή τη Συνεργασία όταν το θελήσουν.

(Έκθεση Δράσης σελ. 44)

Ακόμα:

«Η Δημοκρατική Συνεργασία παρα την αποτυχία-της δεν ήταν λάθος. Εξακολουθούμε να την θεωρούμε μια σημαντική πολιτική εξέλιξη και μια έστω και σύντομου χρονικού διαστήματος νίκη και κατάκτηση των πατριωτικών δημοκρατικών δυνάμεων του λαού-μας. Η αποτυχία της Δημοκρατικής Συνεργασίας μας ελύπησε. Είναι γεγονός ότι απογοητεύσε και δικα-μας στελέχη και στελέχη του ΔΗΚΟ. Αλλά δεν μας απομακρύνει από την ορθή γραμμή της αναζήτησης και επίτευξης συνεργασιών με δημοκρατικές δυνάμεις, πάντα πάνω στη βάση αρχών και κοινών αποδεχτών προγραμμάτων».

(Έκθεση Δράσης σελ. 48)

Όταν λέμε ότι στον αντικατοχικό, αντιϊμπεριαλιστικό απελευθερωτικό αγώνα που διεξάγουμε ενυπαρχει και ο ταξικός αγώνας εννοούμε ότι δεν υπάρχει καμμία αντίφαση μεταξύ ταξικού και απελευθερωτικού αγώνα. Απλώς προέχει ο απελευθερωτικός αγώνας γιατί είναι θέμα κατοχής και ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων.

Έκθεση Δράσης της Κ.Ε. του ΑΚΕΛ σελ. 80

Η εθνική υπόθεση έρχεται πρώτη και η υπόθεση του προλεταριάτου δεύτερη λένε οι αστοί εθνικιστές, με τους Γιουρκεβίτς, τους Ντοστοφ και παρόμοιους επίδοξους Μαρξιστές να τους επαναλαμβάνουν. Η υπόθεση του προλεταριάτου πρέπει να έρθει πρώτη, λέμε εμείς, γιατί όχι μόνο προστατεύει τα μόνιμα και βασικά συμφέροντα των εργατών και της ανθρωπότητας, αλλά και αυτά της δημοκρατίας και χωρίς δημοκρατία ούτε αυτόνομη ούτε ανεξάρτητη Ουκρανία είναι δυνατή.

Λένιν: Κριτικά Σημειώματα για το Εθνικό Ζήτημα - Απαντα, τόμος 20 σελ. 32 (Αγγλική Έκδοση)

Είναι φανερό πως η ηγεσία του ΑΚΕΛ επείγεται να εξασφαλίσει συνεδρίαση έγκρισης για μια νέα συνεργασία με κάποιο δεξιό σχήμα - πιθανότατα γιατί πλησιάζουν οι προεδρικές εκλογές. Το πρόβλημα της ηγεσίας του ΑΚΕΛ είναι ότι δεν βρίσκει με ποιους θα συνεργαστεί. Ο ΔΗΣΥ «έχει σαν ιδεολογία τον αντικομμουνισμό» το ΔΗΚΟ «δεν διατάζει να συνεργάζεται με το ΔΗΣΥ για την καλύτερη εξυπηρέτηση (των αστικών, ταξικών) συμφερόντων», η ΕΔΕΚ «ξεπερνά σε εθνικισμό κι αυτά τα κόμματα της δεξιάς» και τα μικρότερα κομματα (Ένωση Κέντρου και ΝΕΔΗΓΑ) «έχουν αντικομμουνιστική πολιτική». (Έκθεση δράσης σελ. 83, 84, 85). Παρ' όλα αυτά η ηγεσία του ΑΚΕΛ εξακολουθεί να ψάχνει. Αφού ζητά την ανασύσταση του Εθνικού Συμβουλίου συνεχίζει.

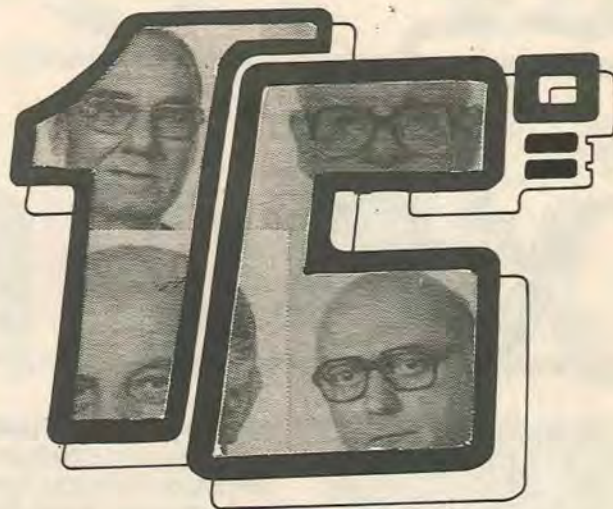
«Πέραν όμως από αυτή την μορφή συνεργασίας υπάρχει και πιο προχωρημένη μορφή συνεργασίας των δημοκρατικών δυνάμεων βάσει ενός προγράμματος με εθνικοπολιτικό και κοι-

νωνικό περιεχόμενο. Μπορεί σήμερα να μην έχουν ωριμάσει συνθήκες γι' αυτή την ανώτερη μορφή συνεργασίας και συμμαχίας όμως είναι δυνατό να ωριμάσουν τέτοιες στο μέλλον».

(Έκθεση Δράσης σελ. 88)

Είναι βέβαιο πως το ΑΚΕΛ θα «ωριμάσει» αυτές τις συνθήκες πολύ σύντομα. Το μόνο που δεν «ωριμάζει» για το ΑΚΕΛ είναι η ώρα για ταξική πολιτική. Η πολιτική των Συμμαχιών είναι κάτι που δεν μπαίνει καν για συζήτηση:

«Η πολιτική των συμμαχιών δεν είναι δόγμα. Είναι μια πολιτική που εμπλουτίζεται συστηματικά από την καθημερινή πείρα και τις επι-

ανάπτυξη που στοχεύει στην αυτοτελή εκμετάλλευση της εθνικής αγοράς πράγμα που την φέρνει σε αντίθεση με τον ιμπεριαλισμό. Η μερίδα αυτή της αστικής τάξης ονομάζεται, συνήθως, εθνική αστική τάξη».

(Έκθεση Δράσης σελ. 82)

Είναι αξιοθαύμαστη η επιμονή της ηγεσίας του ΑΚΕΛ σ' αυτή την άθλια ανάλυση. Πως μπορούν σήμερα, που και ο πιο μικρός κεφαλαιοκράτης είναι δεμένος με το ξένο κεφάλαιο για τα μηχανήματά-του, τις πρώτες ύλες-του, τις εξαγωγές-του, να επιμένουν στην ύπαρξη μη εξαρτημένης αστικής τάξης είναι ακατανόητο. Αυτό το φάντασμα της «εθνικής αστικής τάξης» βασανίζει την εργατική τάξη της Κύπρου γιατί η ηγεσία του ΑΚΕΛ (και της ΕΔΕΚ σε κάποιο βαθμό) αναζητούν να θεωρητικοποιήσουν την υποταγή-τους στη δεξιά.

Μπορεί φυσικά, θεωρητικά να υπάρξουν δεξιοί πολιτικοί που θέλουν την ανεξαρτησία από τον ιμπεριαλισμό. Όμως δεν εκπροσωπούν καμμία τάξη, εκπροσωπούν μόνο τον εαυτό-τους. Σαν τέτοιοι, δεν έχουν να προσφέρουν τίποτε στην εργατική τάξη, αποτελούν εμπόδιο στην πολιτική-της.

Το δεύτερο επίπεδο υπεράσπισης της πολιτικής των συμμαχιών είναι το ιστορικό. Πρώτο παράδειγμα είναι η συμμαχία της Σοβιετικής Ένωσης με «ιμπεριαλιστικές χώρες όπως η Βρετανία, Αμερική και Γαλλία για να πολεμήσουν και να συντρίψουν τον ναζισμό και τις δυνάμεις του φασιστικού άξονα που απειλούσαν τον κόσμο με παγκόσμια κυριαρχία».

«Ποιος ζήτησε από αυτή τη συμμαχία; Ο χιτλεροφασισμός. Ποιος κέρδισε; Ολόκληρη η ανθρωπότητα που διαφορετικά θα έπεφτε κάτω από το τυραννικό καθεστώς του χιτλεροφασισμού».

(Έκθεση Δράσης σελ. 86)

Αυτή όμως δεν είναι μια ιστορική προσέγγιση στο θέμα. Το μεγαλύτερο πρόβλημα είναι το τι οδήγησε τον Στάλιν σ' αυτή τη συμ-

μαχία: η εγκατάλειψη της παγκόσμιας επανάστασης από την Κομμουνιστική διεθνή, η πολιτική που επέτρεψε την άνοδο του Χίτλερ στην εξουσία και κατα συνέπεια δεν εμπόδισε τον οδήγησε τον Στάλιν πρώτα σε συμμαχία με τον Χίτλερ και όταν αυτή κατέρρευσε στη συμμαχία ενάντια στον Χίτλερ. Αποτέλεσμα: δεκαπέντε εκατομμύρια νεκροί μόνο στη Σοβιετική Ένωση.

Ακόμα πιο αφελή είναι τα επόμενα παραδείγματα στην Έκθεση Δράσης:

«Σε διάφορες καπιταλιστικές χώρες υπάρχουν παραδείγματα όπου το Κόμμα της Εργατικής Τάξης συνεργάστηκε ή συμμαχούσε με σοσιαλδημοκρατικά ή και αστικά κόμματα με βάση ένα πρόγραμμα για την ανατροπή φασιστικών, δικτατορικών καθεστώτων, την δημοκρατική ανάληψη της εξουσίας για την εξυπηρέτηση του λαού. Λαϊκά Μέτωπα με βάση ένα πρόγραμμα κοινής αποδοχής είχαμε τόσο πριν όσο και μετά τον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο. Πριν τον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο είχαμε το Λαϊκό Μέτωπο της Ισπανίας που κέρδισε τις εκλογές και σχημάτισε Κυβέρνηση Λαϊκού Μετώπου. Επίσης το Λαϊκό Μέτωπο στη Γαλλία.

Μετά τον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο είχαμε το Λαϊκό Μέτωπο στη Χίλη καθώς και τη συνεργασία των κομμουνιστικών και εργατικών κομμάτων με άλλες δημοκρατικές δυνάμεις σε διάφορες χώρες. Κατα συνέπεια παραδείγματα συνεργασίας ή συμμαχίας Κομμουνιστικών και Εργατικών Κομμάτων με άλλα σοσιαλδημοκρατικά ή αστικοδημοκρατικά κόμματα σε διάφορες χώρες είχαμε αρκετά».

(Έκθεση Δράσης σελ. 86)

Κι ελπίζουμε να μην έχουμε άλλα: το Λαϊκό Μέτωπο της Ισπανίας οδήγησε στην σαραντάχρονη δικτατορία του Φράνκο. Το Λαϊκό Μέτωπο στη Γαλλία άφησε αβοήθητη την Δημοκρατική Κυβέρνηση της Ισπανίας μπροστά στην αποκάλυπτη φασιστική επίθεση. Το Λαϊκό Μέτωπο στη Χίλη οδήγησε στη φριχτή εμπειρία δεκατριών χρό-

συνέχεια στη σελ. 9

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΔΗΜΟΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

ΨΗΦΟΣ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑΣ

για την πολιτική της ηγεσίας της αριστερας

Τα αποτελέσματα του Α' γύρου των δημοτικών εκλογών (το άρθρο γράφεται 3 μέρες μετά τον Α' γύρο) σημαδεύουν το άνοιγμα μια νέας περιόδου αστάθειας, ακόμα πιο σκληρών ταξικών συγκρούσεων και διεργασιών μέσα στην Ελληνική κοινωνία.

Η ήττα του ΠΑΣΟΚ και η «επιτυχία» της Ν. Δημοκρατίας ήταν τα στοιχεία που κυριάρχησαν σ' αυτές τις εκλογές.

Η πολιτική Παπανδρέου και της κυβέρνησης-του προετοίμασαν με μαθηματική ακρίβεια το έδαφος γι' αυτή την ήττα.

Εδώ και 5 χρόνια μετά που οι μάζες των εργαζομένων ανέβασαν το ΠΑΣΟΚ στην εξουσία, η κυβέρνηση αντι να προχωρήσει στην υλοποίηση του προγράμματος που η ίδια εξαγγείλε για κτύπημα του μεγάλου κεφαλαίου, υποβάλλει σε όλο και μεγαλύτερες θυσίες τους εργαζόμενους μέσα από μια διαρκή πολιτική λιτότητας για ξεπέρασμα της κρίσης.

Αντι για «προχώρημα της αλλαγής» και Σοσιαλιστικό μετασχηματισμό της κοινωνίας, σαν ο μόνος τρόπος για να βγει από τα βραχεία αδιέξοδα που την έριξε ο καπιταλισμός, εδώ και 5 χρόνια η ηγεσία του ΠΑΣΟΚ προσπαθεί να διαχειριστεί το σύστημα ξεχνώντας αυτά που οι ίδιοι έλεγαν: «Οτι η ίδια η δομή και οι αντιφάσεις του συστήματος κάνουν αδύνατη οποιαδήποτε ανάπτυξη του και ξεπέρασμα της κρίσης».

Εγκληματικά ο Παπανδρέου δήλωνε λίγες μέρες πριν από τις εκλογές ότι θα συνεχίσει την πολιτική της λιτότητας έστω και αν χάσει τις εκλογές, σφραγίζοντας μ' αυτό τον τρόπο την χρεωκοπία 5 χρόνων, δίνοντας ακόμα μια πτώση μάχαιρα ενάντια στο εργατικό κίνημα αλλά και στο ίδιο το κόμμα.

Οι συνθήκες πλήρους χρεωκοπίας του Ελληνικού καπιταλισμού, με ψηλά ποσοστά ανεργίας, στασιμότητα της παραγωγής και με τους πιο ψηλούς ρυθμούς πληθωρισμού στην Ευρώπη (γύρω στο 20%) έκαναν αυτές τις δημοτικές τις πιο σημαντικές για το εργατικό κίνημα, ιδιαίτερα μετά από μια μακριά περίοδο μαχητικών κινητοποιήσεων και προβληματισμού, για την πολιτική της ηγεσίας του. Μια ανάπαυλα για μέτρημα των δυνάμεων και προετοιμασίας για νέες εφόδους.

ΨΗΦΟΣ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑΣ ΕΝΑΤΙΑ ΣΤΙΣ ΗΓΕΣΙΕΣ ΠΑΣΟΚ-ΚΚΕ

Η μάχη της Α' Κυριακής έδωσε ένα σαφή μήνυμα προς τις ηγεσίες των δυο μεγάλων εργατικών κομμάτων ότι η πολιτική τους έχει χρεωκοπήσει στη συνείδηση των μαζών.

Ταυτόχρονα δείχνει την τεράστια ωριμότητα και αντοχή που διαθέτει το Ελληνικό εργατικό κίνημα.

Συνολικά το ΠΑΣΟΚ έχασε σε σύγκριση με τις δημοτικές του 82 γύρω στο 3% ενώ το ΚΚΕ έχασε γύρω στο 2% που δείχνει την απογοήτευση των μαζών και από τις δυο ηγεσίες. Ενώ φυσιολογικά θα περιμενε κανείς η απογοήτευση και η διαμαρτυρία ενάντια στην πολιτική της κυβέρνησης να μεταφραστεί σε αύξηση των ποσοστών του ΚΚΕ.

Το ότι σε σύγκριση με τις βουλευτικές εκλογές του 85 το ΠΑΣΟΚ έχασε γύρω

χους που βγήκαν από την Α' Κυριακή 42 πήρε η Ν.Δ. Η Ν.Δ. κέρδισε σε σύγκριση με το 82 γύρω στο 4% και σε σύγκριση με το 85 γύρω στο 2%.

Η επιτυχία της όμως — κατάφερε να κερδίσει και στις κοινοτικές εκλογές 1300 κοινότητες από τις 2200 σε σύγκριση με 567 — που κέρδισε το 82 — θα μετατρέπετο σε σημαντική νίκη μόνο τότε που θα κέρδιζε τους δήμους στο β' γύρο και κυρίως στους μεγάλους όπως Αθηνών, Πειραιά, Θεσσαλονίκη.

Η ΜΑΧΗ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΚΕΡΔΗΘΕΙ

Παρά το ότι η Αριστερά στο σύνολο της έχασε σε σχέση με τις δημοτικές εκλογές γύρω στο 4-5% εντούτοις διαθέτει όπως έδειξαν οι εκλογές και τα ποσοστά που πήραν τα κόμματα (μαζί με ΚΚΕ εσωτ.) γύρω στο 51%.

Νοούμενου ακόμα ότι η αποχή, που μπορούμε να πούμε ότι κύρια ήταν ΠΑΣΟΚΙΚΗ — οι Πασοτζίδες

στρώματα.

Η Ν.Δ. μαθαίνοντας από το παρελθόν δεν γιόρτασε την επιτυχία της του Α' γύρου με στόχο ακριβώς να αποφύγει οποιαδήποτε πρόκληση που θα συσπείρωνε το εργατικό κίνημα με στόχο τη νίκη και την αντεπίθεση της για να ανατρέψει τη κυβέρνηση είτε άμεσα και δυναμικά είτε σπρώχνοντας την με βάση τη νέα πραγματικότητα για ακόμα πιο δεξιά και αντεργατική πολιτική, που θα εφθίρει την ίδια και θα απαγοίτευε τους εργαζόμενους και θα της έδινε την ευκαιρία για να κτυπήσει στις επόμενες εκλογές.

ΕΥΘΥΝΕΣ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΕΡΩΝ ΗΓΕΤΩΝ

Μπροστα στο κίνδυνο να κερδίσει τους σημαντικούς δήμους η Ν.Δ. στη μάχη της Β' Κυριακής οι ευθύνες των ηγεσιών των αριστερών κομμάτων είναι τεράστιες.

Η δήλωση Παπανδρέου μετά τα πρώτα αποτελέσματα για νίκη! δήθεν της

Οι όροι που μπαίνουν από τα Κ.Κ. για μια τέτοια συσπείρωση με το ΠΑΣΟΚ κάτω από τις δυσμενείς συνθήκες και η επίμονη σ' αυτούς, το μόνο που προσφέρει είναι σύγχυση με κίνδυνο να νικήσει η Ν.Δ. πράγμα που θα σήμαινε αποθρασύνση της δεξιάς και αντεπίθεση της για να πάρει αυτά που έχασε το 81.

Η ηγεσία του ΚΚΕ πρέπει να εγκαταλείψει η χρεωκοπημένη πολιτική του «ΠΑΣΟΚ τι δεξιά» και να εξηγήσει τη μεγάλη ταξική σημασία του Β' γύρου για να αλλάξει η συνείδηση που η ίδια δημιούργησε τη προηγούμενη περίοδο, με τη λανθασμένη πολιτική της για αντιπασοκική συσπείρωση.

ΞΑΝΑ ΤΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΔΕΙΧΝΕΙ ΤΗΝ ΩΡΙΜΟΤΗΤΑ ΤΟΥ

Μετά το πρώτο σοκ που δέχθηκαν οι εργαζόμενοι αρχισαν να αφυπνίζονται και να σφίγγουν τις γραμμές τους προετοιμάζοντας τις δυνάμεις τους για την επόμενη μάχη. Οι μαρξιστές του ΠΑΣΟΚ σαν η μόνη οργανωμένη έκφραση των διαθέσεων της βάσης — που για πρώτη φορά συμμετέχουν επίσημα στη προεκλογική καμπάνια του κόμματος με υποψηφίους και εκλογή δικών τους συμβούλων — μαζί με τις τοπικές οργανώσεις του

ΠΑΣΟΚ δίνουν τη μάχη σπίτι με σπίτι και γειτονία με γειτονία για να πεισθεί κάθε εργαζόμενος που αμφιταλαντεύεται ότι αυτο που προέχει σήμερα είναι να φραχτεί ο δρόμος στη δεξιά.

Όχι βέβαια σαν απολογητές της κυβερνητικής πολιτικής αλλά σαν σοσιαλιστές μαχητές που αγωνίζονται ενάντια στην κυβερνητική πολιτική και προτείνουν ένα εργατικό σοσιαλιστικό πρόγραμμα.

Παράλληλα το κάλεσμα για έκτακτο συνέδριο μπαίνει σαν δεύτερος στόχος για μετά τις εκλογές, για να μπορέσει η βάση να βγάλει τα συμπεράσματα της, να αποδώσει ευθύνες για τη μέχρι σήμερα πολιτική της ηγεσίας και να καθορίσει τη δική της ταξική πολιτική και πρόγραμμα.

Το εργατικό κίνημα παρα τις απογοητεύσεις από τους ηγέτες-του έχει τη δύναμη και ωριμότητα για να κερδίσει ακόμα μια φορά τη νίκη.

Σίγουρα μετά τις εκλογές οι ηγεσίες των αριστερών κομμάτων θα έχουν να αντιμετωπίσουν τα πυρά της βάσης που θα βγει από τη μάχη ακόμα πιο ώριμο και προβληματισμένο για τη πολιτική των ηγετών του.

ΜΑΖΟΣ

ΣΥΓΚΡΙΤΙΚΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

ΑΘΗΝΑ	ΔΗΜΟΤΙΚΕΣ 1982 %	ΒΟΥΛΕΥΤΙΚΕΣ 1985 %	ΔΗΜΟΤΙΚΕΣ 1986 %	ΜΕΤΑΒΟΛΗ 1986/82 %	ΜΕΤΑΒΟΛΗ 1986/85 %	ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ
ΠΑΣΟΚ	38.3	39.8	29.2	(-9) -1.5*	-10.6	* Συμμετοχή με ΚΚΕ ΣΕ., ΕΔΑ και άλλους το 1982
Ν.Δ.	38.0	44.0	44.6	+6.6	+0.6	
Κ.Κ.Ε.	18.6	10.6	17.6*	-1	+7	* Συμμετοχή με ΕΔΑ κ.α. το 1986
Κ.Κ.Ε.σ. ΔΗ. ΑΝΑ ΑΛΛΟΙ	Συνεργ. ΠΑΣΟΚ 5.2	4.4	3.9		-0.5	
ΠΕΙΡΑΙΑΣ	36.7	44.7	32.4	(-4.3) -1*	-12.3	* Συνεργ. με ΚΚΕσ. το 1982
ΠΑΣΟΚ	42.0	40.6	41.6	-0.4	+1	
Ν.Δ.	20.1	10.7	16.4*	-3.7	+5.7	* Συνεργ. με ΚΟΔΗΣΟ
Κ.Κ.Ε.σ. ΑΛΛΟΙ	Συν. ΠΑΣΟΚ 1.2	2.9	3.3		+0.4	
ΘΕΣ/ΝΙΚΗ	34.0	42.7	28.1	-5.9*	-14.6	* Συνεργ. με ΕΔΑ το 1986
ΠΑΣΟΚ	40.8	44.5	45.8	+5.0	+1.3	
Ν.Δ.	23.7	8.6	23.3*	-0.4	+11.7*	* Συνεργ. με ΚΚΕσ.
Κ.Κ.Ε.σ. ΑΛΛΟΙ	Συν. ΠΑΣΟΚ 1.5	3.0	2.8			
ΠΑΤΡΑ	41.6	49.3	38.5	-3.1	-10.8	
ΠΑΣΟΚ	28.2	34.4	29.2	+6.2	-0.4*	* Πήρε 5.6% η ΔΗ.ΑΝΑ
Ν.Δ.						
Κ.Κ.Ε.		13.2	15.7	-5*	+2.5	* ΚΚΕ + Άνινος σε συγκρ. με Άνινος το 82
Κ.Κ.Ε.σ. Άνινος*	30.3	2.1	9.5			* Εκλεγ. το 1982 με το Κ.Κ.Ε. Ανεξάρτ. το 1986
ΔΗ.ΑΝΑ ΑΛΛΟΙ		1.0	5.6			

στο 11% και το ΚΚΕ κέρδισε γύρω στο 8% δείχνει από την μια τα μέγεθη της διαμαρτυρίας για την πολιτική της κυβέρνησης και την ωριμότητα του εργατικού κινήματος να μην εγκαταλείπει το χώρο της Αριστερας.

Ταυτόχρονα δείχνει την τεράστια ωριμότητα και διάθεση του εργατικού κινήματος να μην αφήσει την δεξιά να επιστρέψει στην εξουσία συσπειρώνοντας έτσι τις δυνάμεις του σε περίοδο βουλευτικών εκλογών για να δώσει τη μάχη μέσα από το κύριο εργατικό κόμμα (και με εξουσιαστικές τάσεις) όπως είναι το ΠΑΣΟΚ.

Από τους 87 δημάρ-

ήταν οι περισσότερο απογοητευμένοι που την ηγεσία τους — αποχή που κυμάνθηκε γύρω στο 25-30% σε σχέση με 20% το 85 και 82 τότε μπορούμε να πούμε με σοβαρή πιθανότητα ότι με συσπείρωση των δυνάμεων της αριστερας η μάχη αν και είναι δύσκολη, μπορεί να κερδηθεί απογοητεύοντας για μια ακόμα φορά τους αστούς και τους τραμπούκους τους που καρδοκούν.

Η Ν.Δ. παίζοντας έξυπνα από την αρχή το παιχνίδι προσπάθησε να κρατήσει με τα δόντια σε ήπιο κλίμα τη προεκλογική μάχη με στόχο να αποπροσανατολίσει τα αμφιταλαντευόμενα και διστακτικά

Τ. Αυτοδιοίκησης επιμένοντας ακόμα για το ακοματισμό των εκλογών μόνο απογοήτευση μπορεί να φέρει μέσα στις τάξεις των εργαζομένων.

Η μόνη πολιτική που θα είχε νόημα από τους ηγέτες της αριστερας είναι η αντιδεξιά συσπείρωση που να συνοδεύεται από ένα αγωνιστικό εργατικό πρόγραμμα και η σαφής υποστήριξη των υποψηφίων που δίνουν τη μάχη ενάντια στους υποψηφίους της Ν.Δ.

Με αυτή την πολιτική θα ενθουσιάζαν τους εργαζόμενους δείχνοντας τους ότι πήραν το μήνυμα του Α' γύρου.

συνέχεια από τη σελ. 8

των κάτω από τη μορφή του Πινουσιέτ. Θα μπορούσαμε να προσθέσουμε τη συμφωνία της Βάρκιζας στην Ελλάδα που ακολουθήθηκε από τον εμφύλιο και ένα σωρό άλλα παραδείγματα.

Υπάρχουν πράγματα αρκετά παραδείγματα συνεργασιών. Όλα όμως έχουν ένα κοινό χαρακτηριστικό. Οδήγησαν ανεξίτηλα σε ήττα του εργατικού κινήματος. Αν η ιστορική εμπειρία δείχνει κάτι, είναι ότι τα Λαϊκά Μέτωπα ήταν καταστροφικά για την εργατική τάξη και τις οργανώσεις της.

Κι όμως αυτή την πολι-

τική προσπάθει να ξαναφέρει η ηγεσία του ΑΚΕΛ. Πολύ πιθανόν να καταφέρει να πάρει μια «ομόφωνη» έγκριση από το συνέδριο. Θα σκορπίσει όμως την απογοήτευση μέσα στις Ακελικές μάζες και θα προετοιμάσει τις επόμενες ήττες. Η Ακελική ηγεσία προετοιμάζει σήμερα την ιδιότητά της πτώση. Μέσα στα επόμενα χρόνια ο χώρος του ΑΚΕΛ θα είναι ένας χώρος μάχης, όπου η εργατική τάξη θα αγωνιστεί να ξεκαθαρίσει τους λογαριασμούς-της με μια ηγεσία που την οδηγεί από ήττα σε ήττα.

ΘΕΜΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Ο ευδαιμονισμός τα ιδανικά της αστικής τάξης και ο ρεφορμισμός

Η άποψη ότι ο λαός δεν ενδιαφέρεται για τίποτα άλλο εκτός από την καλοπέραση, είναι μια άποψη διαδεδομένη στα ηγετικά στελέχη της ΕΔΕΚ, και χαρακτηριστική της αδυναμίας-τους να κατανοήσουν αυτό που συμβαίνει στην κυπριακή κοινωνία, να καταλάβουν τον τρόπο με τον οποίο σκέφτονται και δρουν οι μάζες, ιδιαίτερα η εργατική τάξη.

Γι' αυτούς ο λαός δεν συμπεριφέρεται σωστά, έχει χάσει τα ιδανικά-του. Ενδιαφέρεται περισσότερο για την καλοπέραση παρά για την πατρίδα που είναι σκλαβωμένη. Για όλα αυτά φταίει ο ευδαιμονισμός και η υπερκατανάλωση που έχουν κάμει τον λαό «κοιλιά-δουλό».

Αφού λοιπόν — για τους ηγέτες της ΕΔΕΚ — η κοινωνία έχει αποπροσανατολισθεί, δεν έχει ιδανικά, θα πρέπει να προσανατολισθεί σωστά, θα πρέπει να της δώσουν ιδανικά. Παίρνουν λοιπόν σαν δεδομένο ότι αυτοί είναι καθήκον τους και αρχίζουν με ύφος υπερόπτικο — βλέπετε αυτοί είναι πιο πάνω από τους κοιλιάδουλους — να μιλούν για τον «Ελληνισμό» για τα «δικαία του έθνους» για την «ημικατεχόμενη Κύπρο μας» και την «σκλαβωμένη γη μας», που είναι «δική-μας» και «δεν μπορεί κανείς να μας την πάρει». Επειδή όμως δεν βρίσκουν απήχηση στις μάζες και επειδή γι' αυτό φταίει ο «ευδαιμονισμός» φθάνουν στο συμπέρασμα ότι για να προσανατολισθεί ο λαός σωστά, για να τους ακολουθήσει πρέπει να πεινάσει. Μια άποψη που δεν αποδεικνύει τίποτα άλλο παρά κατάντια.

Οι ηγέτες της ΕΔΕΚ διαπιστώνουν ότι η κοινωνία δεν συμπεριφέρεται όπως πρέπει. Θέλουν την κοινωνία να συμπεριφέρεται σύμφωνα με την λογική και ειδικότερα σύμφωνα με την δική-τους λογική. Αυτό δείχνει το πόσο μακριά βρίσκονται από τον Μαρξισμό. Βλέπουν την κοινωνία να συμπεριφέρεται σύμφωνα με την λογική, το σωστό και το δίκαιο. Αυτή η προσέγγιση είναι πέρα για πέρα αστική. Η κοινωνία ιστορικά ακολουθα το νόμο της εξέλιξης και της προόδου. Είναι αυτός ο νόμος που καθορίζει το «λογικό», το «δίκαιο» και το «σωστό» και όχι τα μυαλά του οποιοδήποτε εθνικιστή ηγέτη. Η προσέγγιση της ηγεσίας της ΕΔΕΚ είναι η απόδειξη του ρεφορμισμού της και η πρωταρχική υποχώρηση στην ιδεολογία της αστικής τάξης που οδηγεί αναπόφευκτα σε πολλές άλλες...

Το πιο αξιοσημείωτο όμως στην όλη υπόθεση είναι το γεγονός ότι την ίδια

ώρα που κατηγορούν την εργατική τάξη, επειδή αγωνίζεται για το βιοτικό-της επίπεδο και που την βρίζουν, διότι κατά την γνώμη τους ενδιαφέρεται μόνο για την καλοπέραση, οι ίδιοι απολαμβάνουν ένα αρκετά καλό βιοτικό επίπεδο. Το ενδιαφέρον τους για τις ιδέες εκδηλώνεται αφού έχουν ικανοποιήσει σε σημαντικό βαθμό τις προσωπικές-τους υλικές ανάγκες.

Ακριβώς η πιο πάνω οικονομική τους κατάσταση, το ότι γενικά έχουν ένα ψηλό βιοτικό επίπεδο, τους απομακρύνει από την εργατική τάξη και τις πιο πλατιές λαϊκές μάζες, τους αποξενώνει από τα προβλήματα της που την σημασία τους δεν καταλαβαίνουν. Γι' αυτό την αντιμετωπίζουν από τα πάνω, αλαζονικά, την περιφρονούν και την κοροϊδεύουν. Παράλληλα η σχέση της θέσης που κατέχουν στην κοινωνία και του τρόπου με τον οποίο σκέφτονται έχει και την απόδοση της. Ξεκινώντας από το γεγονός ότι τοποθετούνται θετικά και ενεργητικά απέναντι στην λογική και τα ιδανικά του συστήματος, το σύστημα τους ανταμοίβει με ψηλούς μισθούς και τους εξασφαλίζει θέσεις με «κοινωνική υπόλυψη». Είναι ένα είδος δωροδοκίας που τους αποξενώνει ολοένα και περισσότερο από τα προβλήματα και τον τρόπο σκέψης αυτών που εκπροσωπούν.

Θα μπορούσε βέβαια κάποιος από αυτούς να υποστηρίξει ότι η εργατική τάξη δεν αντιμετωπίζει πρόβλημα επιβίωσης. Είναι γεγονός ότι σήμερα στην Κύπρο δεν υπάρχει πρόβλημα πείνας. Όμως αυτό δεν σημαίνει ότι η εργατική τάξη δεν αντιμετωπίζει σοβαρά οικονομικά προβλήματα. Ενώ καταδυναστεύεται μέσα από την εκμετάλλευση και την καταπίεση. Είναι χαρακτηριστικά τα βδομαδάκια των £25 με £30 και οι μισθοί των £100 με £120. Αυτά δεν τα βλέπουν οι ηγέτες της ΕΔΕΚ. Βλέπουν μόνο τον ευδαιμονισμό που πρέπει να κτυπηθεί.

Το επόμενο βήμα στην όλη τους προσέγγιση είναι να εντοπίσουν τη ρίζα του προβλήματος. Έτσι ο λαός ενδιαφέρεται περισσότερο για την καλοπέραση παρά για τα εθνικά ιδεώδη επειδή τα πρότυπα που προσφέρει το σύστημα σπρώχνουν προς αυτή την κατεύθυνση. Ενώ θάπρεπε να προβάλλει εθνικά πατριωτικά πρότυπα. Αυτή η προσέγγιση είναι εντελώς επιφανειακή, πηγάζει από τον τρόπο με τον οποίο αναλύουν τα γεγονότα πούναι βαθιά επηρεασμένοι από την αστική λογική. Δεν καταλαβαίνουν

γιατί η αστική τάξη δεν μπορούσε μετά το πραξικόπημα και την εισβολή να προβάλει τα εθνικά ιδεώδη, αφού είχαν κουρελιαστεί μπροστά στα μάτια ολόκληρης της κοινωνίας, ξεχνούν ότι πάνω σ' αυτά τα ιδανικά που στηρίχτηκε το αντιδραστικό πραξικόπημα. Παραβλέπουν το γεγονός ότι ο λαός τις πρώτες μέρες της εισβολής ανακουφίστηκε από το γεγονός της πτώσης του εθνοσωτήρα, τουρκοφάγου Σαμψών. Μπροστά στην αποκάλυψη του ρόλου της αστικής τάξης και των ιδανικών της, η εξουσία της αμφισβητήθηκε σοβαρά. Η προβολή των προτύπων του αναπτυσσόμενου καπιταλισμού, η μόνη διέξοδος που δίνει την προοπτική της ανάπτυξης και υποσχόταν να αποκαταστήσει την εξουσία της, ήταν αναγκαία.

Οποιαδήποτε άλλη επιλογή θα οδηγούσε σε επαναστατικές εξελίξεις.

Η πιο πάνω όμως αναβολή είναι προσωρινή. Η οικονομία έχει εδω και αρκετό καιρό μπει σε κρίση. Η αστική τάξη φωνάζει όλο και περισσότερο για την ανάγκη λιτότητας. Προσπαθεί να στρέψει την προσοχή των εργαζομένων μακριά από τα οικονομικά προβλήματα, στα εθνικά. Για χάρη του έθνους λέει πρέπει να κάμουμε θυσίες. Η φρολογία για την άμυνα είναι το πιο τρανό παράδειγμα. Σαυτην της την προσπάθεια οι φωνές της ηγεσίας της ΕΔΕΚ για πάταξη του ευδαιμονισμού και για δημιουργία αγωνιστικού πνεύματος την στηρίζουν πρακτικά. Επίθεση λοιπόν ενάντια στο εργατικό κίνημα για το καλό της πατρίδας. Εγκατάλειψη του Σοσιαλισμού μπροστά στον εθνικισμό. Αυτή είναι η προοπτική που προβάλλει στο φόντο όλων αυτών των θεωριών περί ευδαιμονισμού.

Σε αντιπαράθεση μ' αυτήν την προοπτική όμως υπάρχει και η εναλλακτική σοσιαλιστική, η επαναστατική προοπτική. Η αστική τάξη έδωσε την ανάπτυξη και την πρόοδο πούχει να δώσει. Από τη στιγμή όμως που δεν μπορεί να δώσει πέρα-πέρα ανάπτυξη, που δεν μπορεί να λύσει το εθνικό πρόβλημα να φύγει. Όχι στη λιτότητα. Η Ελληνοκυπριακή και η Τουρκοκυπριακή εργατική τάξη δεν έχουν να μοιράσουν τίποτα.

Η γη, τα εργοστάσια, η τεχνολογία είναι αρκετά για να δώσουν βιοτικό επίπεδο πολύ πιο ψηλό από το σημερινό σε όλους, αρκεί να περάσουν κάτω από τον έλεγχο της εργατικής τάξης.

Πανίκος Σολωμού.

...μας έκαστος ό,τι επιθυμεί. Οι Έλληνες της Κύπρου δείχνουν: — Εμπρός άνθρωποι! Λίγο... θάρρος χρειαζόμαστε. ...τόλμη έχουμε ανάγκη. «Πωλείται πατρίς»... έναντι σούρτου πωνέζικου οχήματος και βίντεο! Δεν είχαμε καν την προνοητικό βγάλουμε σε ...δημοπρασία. Ίσως κάτι...περισσότερο!...

Απο αρθρογραφίες των «ΝΕΩΝ»

Στην τριήμερη... μεθυστική κραιπάλη της σούβλας (εκείνοι που έβγαλαν τη στατιστική πόσο χοιρινό μας αναλογεί κατά κεφαλήν, πρέπει να βγάλουν και για την κατά κεφαλήν τριήμερη σουβλοφαγία) το πιο κοντινό συνοδευτικό τα στρουμφς!... σιγά-σιγά ομοιότητα... σύντομα μάλιστα ο ισχυρός χείμαρρος που θα βγάλουμε σε ...δημοπρασία. Ίσως ο Ελληνισμός. Η ώρα της αφυπνίσεως μας έφθασε. Το άρθρο αυτό προβάλλει την οδύνη του γένους μας και είναι ισχυρό ειρηνικό όπλο δι-αφώτισης που πηγάζει από τον πόνο και το βαθύ θρησκευτικό αίσθημα. «ΕΛΛΗΝΕΣ ΓΡΗΓΟΡΕΙΤΕ».

ΑΠΟΕΛ-ΜΠΕΣΙΚΤΑΣ εθνικισμός και ηθικολογίες

Την ώρα που γράφονται οι γραμμές αυτές είναι άγνωστο το αν θα διεξαχθούν και σε ποιά γήπεδα οι πολυσυζητημένοι αγώνες ΑΠΟΕΛ - Μπεσικτάς για το κύπελλο πρωταθλητριών Ευρώπης. Ανεξάρτητα όμως απ' αυτό, η ειδησεογραφία και η αρθρογραφία που παρέλασε μέσα από τον Ε/Κυπριακό τύπο, εντυπωσιακή σε ποσότητα αλλά κυρίως έντονα αντιφατική και συγχισμένη σε ποιότητα, αποκάλυψε ξανά έναν κατευθυνόμενο εθνικισμό, αδύναμο όμως να κρύψει τα αδιέξοδα των αστών αλλά και την ιδεολογική γύμνια των ρεφορμιστών.

Αμέσως με τη γνωστοποίηση της κλήρωσης που έφερε αντιμέτωπες τις δυο ομάδες, η Ε/Κυπριακή πλευρά, όπως και η Τουρκική, δήλωσε πως δεν υπάρχει «οποιαδήποτε ένσταση στη διεξαγωγή των αγώνων τόσο στην Κωνσταντινούπολη όσο και στη Λευκωσία νοούμενου ότι θα τηρηθούν οι διεθνώς αναγνωρισμένες και αποδεκτές νόμιμες διαδικασίες» (κυβερνητικός εκπρόσωπος 3/10).

Οι πιο «τολμηρές» αναλύσεις τότε προχώρησαν και πάρα κάτω αναφέροντας ότι η κλήρωση οδήγησε σε πολιτικό αδιέξοδο την Τουρκία αφού η νόμιμη διεξαγωγή των αγώνων θα σημαίνει «ότι αναγνωρίζει την ύπαρξη ενός μόνο νόμιμου κράτους στην Κύπρο, πράγμα το οποίο επίμονα αρνείται από το 1974...» («ΝΕΑ» 4/10). Αυτή η τελευταία θέση εκφράστηκε μάλιστα με ανησυχία από τον Τ/Κυπριακό τύπο με τη μορφή ερωτήσεων προς την Τουρκία.

Κι ενώ η Τουρκική πλευρά έμεινε αναλλοίωτη στις αρχικές της θέσεις - για νόμιμη διεξαγωγή των αγώνων - η επίσημη θέση της Ε/Κυπριακής μεταβλήθηκε και έτσι ζήτησε να γίνουν οι αγώνες σε ουδέτερα γήπεδα. Καμμία σοβαρή δικαιολόγηση δεν δώθηκε, ούτε καν πολιτική. Μήπως η κυπριακή κυβέρνηση δεν αναγνωρίζει την τουρκική; Αν να τότε γιατί παρακάθεται με τουρκούς αντιπροσώπους στα διάφορα διεθνή σώματα και οργανισμούς;

Είναι γεγονός ότι η τουρκική αστική τάξη έχει τα δικά της ιδιαίτερα συμφέροντα στο κυπριακό εθνικό ζήτημα. Είναι όμως γελοία και φτηνή πολιτική να προβάλλονται επιχειρήματα ότι με τη διεξαγωγή του ποδοσφαιρικού αγώνα στη Λευκωσία, χάσει η Τουρκία πολιτικά ωφέλη.

Τα «ΝΕΑ» κάνοντας στροφή 180°, «ξεχνώντας» τι είχαν γράψει προηγουμένως, μεταξύ άλλων μας πληροφορούν για τις επι-

διώξεις της Τουρκίας: «... κυματίζει στο Μακάρεϊο η τουρκική σημαία - άθλος πρώτου βαθμού τον οποίο η Τουρκία θα χρησιμοποιήσει για εσωτερική εθνικιστική προπαγάνδα...» (!) και ακόμη «αν τελικά επιτραπεί η κάθοδος Τούρκων από τα κατεχόμενα... θα ελλοχεύει ο κίνδυνος - μπορεί να γίνει και προβοκάτσια - επεισοδίων... γεγονός που θα το εκμεταλλεύονται και πάλι οι Τούρκοι για να μας παρουσιάσουν σαν λαό με «αιώνιο μίσος»...» («ΝΕΑ» 8/10). Και το πιο φαιδρό «σύμφωνο με πληροφορίες μας... τα μπαλάκια ΑΠΟΕΛ και Μπεσικτάς είχαν σκόπιμα περισσότερο βάρος...» («ΝΕΑ» 9/10). Ξεχνουν φαίνεται τα «ΝΕΑ» ότι τον εθνικισμό είναι τέτοιο είδος προβοκατόρικα δημοσιεύματα που τον τροφοδοτούν.

Πέρα όμως απ' αυτά υπάρχουν και οι ηθικολογίες, που απευθύνονται σ' όποιους τυχόν άπιστους δεν μπορούν να πείσουν τα πολιτικά επινοήματα. Έτσι «...αφού μας έδειξαν τόσες φορές πως τους ΣΦΑ-ΖΟΥΝ και τους ΑΤΙΜΑ-

ΖΟΥΝ... Το να παίξει κανείς με το Σφαγέα του μπάλα... δεν είναι αστεία ιστορία...» («Σημερινή» 6/10). Παρόμοιες ισοπεδώσεις κατασκεύασαν και τα «ΝΕΑ», ενώ η «Χαραυγή» με τη σιωπή της - καλύπτοντας το θέμα απλώς ειδησεογραφικά - υποβοηθά τις εμετικές αυτές αρθρογραφίες.

Σύμφωνα με την αστική λογική το λιγότερο που θα μπορούσε να κερδίσει πολιτικά η Ε/Κυπριακή πλευρά θα ήταν η αναγνώριση της ύπρεξης ενός μόνο νόμιμου κράτους στην Κύπρο - με την κθοδο της Μπεσικτάς και τη θεώρηση Ε/Κυπριακών διαβατηρίων για την Κωνσταντινούπολη. Για την Ε/Κυπριακή αστική τάξη μια τέτοια «νίκη» θάταν απλώς επιταγή χωρίς αντίκρισμα. Προτίμησαν να τη διακινδυνεύσουν θεωρώντας πως ίσως ο εθνικισμός αποδειχθεί καλύτερη ασφαλιστική δικλείδα.

Το μόνο που ενδιαφέρει και τους Ε/Κύπριους και τους Τούρκους αστούς είναι η οικονομική τους εξουσία. Φοβούνται την ενότητα της εργατικής τάξης, είναι ενάντια σε κάθε επαφή των μαζών ακόμα κι όταν πρόκειται για ποδοσφαιρική. Η χρεωκοπία τους φτάνει μέχρι το σημείο να μην μπορούν να διοργανώσουν ένα ποδοσφαιρικό αγώνα... ενώ υποσχονται λύση του εθνικού!

Γιώργος Καψής

Απο το Κερύνεια II στον εθνικισμό

Οι απανταχού Έλληνες Κύπριοι «έχουμε σκίσει τα ιμάτια μας» μέσα σε μια ανεμοθύελλα ακράτητου πατριωτισμού και φυλετικής αγαλλίασης.

Βλέπετε — αν δεν το είδατε ήδη — προσάραξε στα νότια λιμάνια της «ημι-κατεχόμενης νήσου» μας το περιβόητο πια ομοίωμα καραβιού των «ενδόξων ημών προγόνων» Κερύνεια II.

Και είναι αυτό ένα γεγονός για πρώτες, σελίδες και τετραήμερες ανταποκρίσεις! Και είναι αυτό ένα γεγονός συγχρόνως που δικαιολογημένα γεννά κάποια ερωτηματικά και υποψίες σ' όσους κατάφεραν να κρατηθούν έξω από τούτη τη δύνη του ενθουσιασμού. Τελικά η τόσο τηλεοπτική και δημοσιογραφική κάλυψη, οφείλεται πράγματι στην αυθεντική διέγερση των εθνικών αισθημάτων και οραμάτων αυτών που λιμαίνονται και τροφοδοτούν τα μέσα μαζικής επικοινωνίας ή μήπως τούτη είναι απλά η αναπόφευκτη κατάληξη μιας εκτροχιασμένης πολιτικής θεωρίας και πράξης και κάποιων απονεκρωμένων πηγών επινεύσεως.

Στείροι από κάθε ιδέα και άποψη που θα μπορούσε να προσφέρει προοπτικές τώρα και σε κάποιο στάδιο να καρποφορήσει, έχουν αγκυλωθεί νευρωτικά γύρω από την οπτασία ενός πλοίου φαντάσματος, συμβόλου τάχα της ελληνικότητας μας... ΜΑ και του απαράδεκτου εθνικισμού μας.

Στην Κύπρο του 1986 έχουν ανησυχητικά στερέψει οι κρουνοί των ουσιαστικών αναλύσεων, προσεγγίσεων, διεξοδικών προγραμμάτων, για τη λύση των προβλημάτων τούτου του χώρου. Στέρεψαν σε τέτοιο βαθμό που η ζηρασία άρχισε ήδη να κτυπά

σε πρώτο πλάνο τα μέσα μαζικής επικοινωνίας και τα εκφραστικά όργανα των μαζικών κομμάτων. Οι θεωρίες και πράξεις τους οδηγούν σε τέλμα. Σανίδα σωτηρίας τους η στροφή προς τον εθνικισμό. Ο αποπάντα απομνηχανής θεός των πολιτικών-οικονομικών-κοινωνικών αδιεξόδων. Το γαλλοκλούβι μέσα στο οποίο έχουν ταμπουρωθεί — μακριά από τα μηνύματα των καιρών τους — τους περιορίζει την όραση, την ακοή, την κάθε δυνατότητα για αφομοίωση των αντικειμενικών συνθηκών, διαλεκτική σκέψη και επαναστατική κίνηση. Τόσο που οποιαδήποτε «γαλανόλευκη υποψία» αποτελεί γι' αυτούς το κλειδί στο πρόβλημα.

Και τούτο είναι κατανοητό όταν γίνεται από το κυβερνητικό Ρ.Κ. και τα «φιλελεύθερα» αστικά σχήματα. Θα ήταν ανοησία άλλωστε να αναμενόταν από τούτα τα σχήματα να ξεπεράσουν την ακτίνα δράσης της μύτης τους... ΑΝΤΙΘΕΤΑ οι εθνικιστικές προσεγγίσεις, αποτελούσαν και αποτελούν τον πλέον εξασφαλισμένο τρόπο για την προστασία των συμφερότων τους, όταν τούτα δια-

Κερύνεια II. Μια αξιόλογη αρχαιολογική αναστήλωση που όμως βούλιαξε στους σκόπελους του εθνικισμού

κιδεύονται. Γίνεται όμως τούτο απαράδεκτο, όταν τέτοιες μέθοδοι καθιερώνονται από κόμματα με ταξικούς προσανατολισμούς. Από κόμματα που θέλουν να ονομάζονται σοσιαλιστικά από τη μια και που από την άλλη προσκολλούνται αξιολύπητα σε αντιρεαλιστικές αντισοσιαλιστικές αναλύσεις: «Ρίζα των προβλημάτων μας ο τουρκικός επεκτατισμός»

«Κύριος εχθρός μας ο τουρκός κατακτητής».

Ή όταν ακόμη παπαγαλίζουν αμφίβολες συνταγές για διέξοδο:

«Διεθνοποίηση του Κυπριακού» (16 χρόνια ήταν αρκετά για να δοκιμαστεί τούτη η μέθοδος). «Λύση στα πλαίσια των ψηφισμάτων του οργανισμού Ηνωμένων Εθνών». (Ένας οργανισμός που σέρνεται από την μύτη από τις Η.Π.Α. και τους δορυφόρους της).

«Αρραγές εσωτερικό μέτωπο» (Συνεργασία δηλαδή με τα «αστόπουλα», τους πρωτοήτες των όπυ γης επεκτατικών συμφερότων και τους θανάσιμους

αντιμαχητές του εργατικού κινήματος). Και είναι πράγματι θλιβερό να βλέπεις ηγεσίες αριστερών κομμάτων να χάνουν κάθε επαφή με την πραγματικότητα τους. Να διαγράφουν την ταξικότητα τούτου του αγώνα, την αναγκαιότητα για τη συνειδητοποίηση και προετοιμασία του εργατικού κινήματος για τους αγώνες, που θα πρέπει να αναλάβει, το επιβεβλημένο της συνεργασίας με τους τουρκοκύπριους εργαζομένους και ΤΕΛΙΚΑ την υιοθέτηση ενός προγράμματος που να στοχεύει στο σοσιαλιστικό μετασχηματισμό, τη μόνη οριστική θεραπεία των εθνικών-κοινωνικών-οικονομικών προβλημάτων που δημιουργά ο καπιταλισμός. Μα είναι και τεκμηριωμένο μέσα από προηγούμενες εμπειρίες πως τέτοιες ηγεσίες μέσα από τη δυναμική κίνηση των μαζών παραμερίζονται και αχρηστεύονται. Είναι ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟ να παραμεριστούν και αχρηστευτούν. Αυτό εξάλλου απαιτεί και η νομοτελειακή ροή των γεγονότων.

B.Δ.

ΠΑΓΚΥΠΡΙΟΣ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΙΑΤΙΚΟΣ ΧΟΡΟΣ στόχος £8.000

Ο φετεινός Παγκύπριος Χριστουγενιάτικος χορός φιλοδοξεί να γίνει η μεγαλύτερη οικονομική και ψυχαγωγική εκδήλωση που οργάνωσε στην ιστορία της η Σοσιαλιστική Έκφραση. Γι' αυτό και αρχίζουμε τις προετοιμασίες από τον Οκτώβρη.

Βάλαμε ένα πολύ μεγάλο στόχο - £8000. Μπορούμε όμως να τον υπερκαλύψουμε αν όλοι οι υποστηρικτές της εφημερίδας μας δουλέψουν με ζήλο κι αποφασιστικότητα.

Οι λαχνοί μας φέτος εκτός από τα δεκάδες μικρά δώρα θα κερδίζουν:

- Ένα ΒΙΝΤΕΟ
- Ένα ΜΟΥΣΙΚΟ ΣΥΓΚΡΟΤΗΜΑ
- Μια ΠΕΝΘΗΜΕΡΗ ΕΚΔΡΟΜΗ ΣΤΗ ΜΟΣΧΑ.

Καλούνται όλοι οι υποστηρικτές της Σοσ. Έκφρασης να προμηθευτούν από τώρα τα λαχεία και ν' αρχίσουν δουλειά.

Χώρος της εκδήλωσης θάναι το κέντρο «ΒΑΣΙΛΙΚΑ» στο Δάλι. Θα έχουμε την πλήρη ορχήστρα του κέντρου, σάτυρα, τραγούδι και πολλές εκπλήξεις.

Η ΕΙΣΟΔΟΣ ΘΑΝΑΙ ΜΟΝΟ ΜΕ ΠΡΟΚΡΑΤΗΣΕΙΣ γι' αυτό αγοράστε έγκαιρα τα εισιτήρια σας.

ΜΕ ΦΑΓΗΤΟ £3.50

ΜΕ ΕΝΑ ΠΟΤΟ ΧΩΡΙΣ ΦΑΓΗΤΟ £1.50

ΣΗΜΕΙΩΣΤΕ ΤΗΝ ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ: Παρασκευή 19 του Δεκέβρη, 8.30 μ.μ.

Η πλήρης επιτυχία του οικονομικού στόχου θα βάλε τις οικονομικές βάσεις για 15-μερη «Έκφραση».

Η οργανωτική επιτροπή του Χριστουγενιάτικου χορού.

ΧΟΡΟΙ ΛΑΡΝΑΚΑΣ ΚΑΙ ΔΑΛΙΟΥ- £2650 συνολικά

Οι Χοροί στη Λ/ακα και το Δάλι που έγιναν το Σεπτέμβρη έφεραν αισθητή ανακούφιση στα οικονομικά της οργάνωσης ιδιαίτερα μπροστά στο γεγονός ότι το Καλοκαίρι είναι περίοδος πτώσης της δραστηριότητας. Και οι δυο χοροί ξεπέρασαν τους στόχους τους.

Το Δάλι από £500 στόχο, έπιασε £750 καθαρά «κέρδη». Η Λ/ακα από £1500 στόχο έφτασε τις £1900. Για τη Λάρνακα πρέπει ν' αναφέρουμε και το εξαιρετικό ξεφάντωμα που κράτησε αρκετές ώρες μετά τα μεσάνυχτα.

Από τους λαχνούς που κέρδισαν παραμένουν αζητήτοι οι ακόλουθοι:

ΔΑΛΙ: 766,786,189,483. Ζητείστε τα στο τηλ. 024-61553.

ΛΑΡΝΑΚΑ: 2418, 0062, 0061, 1230, 1227, 0484, 1231, 0341, 0486. Ζητείστε τα στο τηλ. 041-53583.

ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ

Μαύρα κοράκια με νύχια γαμψα

Μαύρα κοράκια με νύχια λαμψά...

Τελικά τα πιο ωραία χρονογραφήματα, με μεγάλη δόση χιούμορ, πιστεύω τα γράφει η Δεξιά. Μόνο που αυτή δεν γράφει για χρονογραφήματα αλλά για σοβαρά πράγματα. Δεν είναι μόνο που αυτοκολακεύεται ότι κτίζει ωραία σπίτια με γούστο, αλλά και κάθε εθνική επέτειο αυτοανακηρύσσει τον εαυτό της πρωταγωνίστη ενάντια στον εχθρό και απελευθερωτή του Έθνους. Αν έβρισκα έστω και μια ομιλία για κάποια εθνική επέτειο κυρίως πριν το 74 θα βλέπετε του λόγου το αληθές.

Το μόνο που θα έλειπε από τον ομιλητή θα ήταν μια φουστανέλλα κι ένα σπαθί Κολοκοτρωνέικο ή τουλάχιστον μια χλένη του σαράντα.

Η δεξιά αφού δεν την φόρεσε τότε, την φοράει τώρα, γεμάτη από παράση-

μα θρυλικών μαχών που έβλεπε με τα κυάλια εκ του ασφαλούς.

Στολίζει τους δρόμους με πλαστικές σημαίες, στήνει εξέδρες για τους επισήμους, κι' όποιος δεν πάρει πρώτη θέση μπορεί και να φύγει κλαίοντας σαν μικρό παιδί που δεν έκαναν το δικό του, και περιμένει τα στρατευμένα παιδιά να παρελάσουν από μπρος της με εμβάθρια εθνικά, για να φουντώσει σαν παγώνι και να μας κάνει τον νταη δείχνοντας μας τα ατροφικά ποντίκια στα μπράτσα της.

Αυτά τα κάνει τώρα και παίζει την ωραία. Όμως αλήθεια τι έκανε τότε; Ούτε που να το θυμάται δεν θέλει ότι κρυβόταν κάτω απ' το σακκάκι του Μεταξα, ενός φασίστα που δεν άφησε δημοκρατία που να μην τον στείλει στα ξερνήσια, κι' όταν ήλθαν οι Γερμανοί τους παρέδωσε σ' αυτούς για να τους εκτελέ-

σουν στο θυσιαστήριο της Καισαριανής. Ήταν τα τέκνα της δεξιάς που όσοι δεν έφυγαν με τα μπογαλάκια τους για την Αίγυπτο δημιουργώντας εξόριστες κυβερνήσεις σαλονιών, ντύθηκαν κουκκουλοφόροι στα πλόκα της Κοκκινίας, φόρεσαν τη στολή του ταγματασφάλη, έγιναν μαυραγορίτες πατώντας στα πτώματα χιλιάδων ανθρώπων που πέθαναν από πείνα και έφτιαξαν την κυβέρνηση των Ράλληδων για να συμπληρώσουν το έργο των γερμανών.

Και όταν έφυγαν οι Γερμανοί, νάσου πάλι τη Δεξιά, ντυμένη, μακιγιαρισμένη, στο πιο ψηλό σημείο της εξέδρας, να μας μιλά για αγώνες και εθνικές αντιστάσεις που έκανε στον ύπνο της, και να σιγοψυθυρίζει το «άλλα γιάλλα αλλά γιάλλα ήμουνα κι' εγώ εκεί με το τρύπιο μου βρακι» όπως βρέθηκε αργότερα και στο Πολυτεχνείο, αλλά λίγες μέρες αργότερα για τες τυπικές καταθέ-

σεις στεφάνων αυτών που σκότωσε.

«Μαύρα κοράκια με νύχια γαμψά πέσανε πάνω στην εργατία...»

Αυτό δεν θα τ' ακούσουμε από το ΡΙΚ ούτε και φέτος. Ταράζεται της καύμενης της δεξιάς ο ύπνος της όταν βλέπει τα έργα της μέσα από τον καθρέφτη της Ιστορίας σαν να βλέπει νυκτερινούς εφιάλτες. Κάποιοι ανάλαβαν εργολαβικά να σβύσουν τη μνήμη μας, να μην θυμόμαστε τα έργα και ημέρες της Δεξιάς. Αλλά η εργατική τάξη ξέρει πως τα κοράκια, κοράκια μένουν οποια μάσκα και να φορέσουν.

Γ. Κυπραίος

ΥΓ: Με κανένα τρόπο δεν θέλω να θίξω τα κοράκια τα οποία αναφέρω μεταφορικά και για λόγους παραστατικούς. Εξάλλου είναι τόσο όμορφα πουλιά. Τα άλλου είδους κοράκια είναι που θίγω, τα ανθρωπογενή. Αν μπορούν να θιγουν δηλαδή από ένα χρονογράφημα.

ΡΕ·Ι·ΚΙΑΒΙΚ

Η αποτυχία των συμβιβασμών

Μετα απο βδομάδες αναμονής, στη διάρκεια των οποίων πολλές φορές φαινόταν ότι οι διασκέψεις κορυφής μεταξύ Ρήγκαν και Γκορπατσώφ θα ναυαγούσαν, τελικά οι δυο πλευρές συμφώνησαν να βρεθούν για ακόμα μια φορά. Χρειάστηκε να παραμεριστούν μικρο-προβλήματα όπως οι κατηγορίες κατασκοπίας εναντίον Ντανίλωφ και Ζαχάρωφ και τα εμπόδια στη μετανάστευση του Γιούρι Ορλωφ από τη Σιβηρία προς τη ΔΥση. Ραντεβου λοιπον στο Ρέικιαβικ.

Σε μια θεαματική στροφή ο Ρήγκαν ξέχασε ότι τη μέρα που θα «υποκύψει στους κομμουνιστές θα βγάλουν οι κότες δόντια» και έκαμε ότι μπορούσε για να συναντηθεί με τον Γκορπατσώφ. Από την άλλη ο Γκορπατσώφ συνεχίζοντας την πολύ συνειδητή πολιτική του της εξομάλυνσης των σχέσεων μεταξύ Ανατολής και Δύσης, πρόσφερε στον Ρήγκαν το πρώτο ραντεβου στο Ρέικιαβικ για να προετοιμαστούν και οι άλλες δυο συναντήσεις στην Ουάσιγκτον και τη Μόσχα. Όμως τί πραγματικά μπορεί να περιμένει το παγκόσμιο εργατικό κίνημα από αυτή τη συνάντηση; Θα γίνουν τα πρώτα βήματα προς τον ουσιαστικό αφοπλισμό και την ειρήνη ή θα κερδίσουν ότι μπορούν οι δυο πλευρές για σκοπούς εσωτερικής και διεθνούς κατανάλωσης και αυτο το μικρο διάλειμμα θα το διαδεχτεί η επόμενη φάση του ψυχροπολέμου;

■ Παραπλάνηση

Το σημαντικό για τη Δύση είναι ότι αυτές οι συναντήσεις κορυφής έχουν πολύ ευνοϊκό αντίκτυπο πάνω στην κοινή γνώμη. Όλοι περιμένουν, ότι θα υπάρξει εκείνη η ξαφνική κατανόηση μεταξύ Δύσης και Ανατολής και θα μπορέσουμε να ελπίζουμε ότι αυτή η όαση ειρήνης θα διαρκέσει για όλη τη μικρή ζωή μας. Είναι αυτο το αίσθημα, το αποτέλεσμα της συνειδητής πολιτικής των χωρών του καπιταλισμού ότι η ταξική αντιπαράθεση τόσο εσωτερικά όσο και παγκόσμια είναι κάτι το ξεπερασμένο, που εξακολουθεί να υπάρχει μόνο στο μυαλό ορισμένων παρανοϊκών. Στον απλο κόσμο το χάσμα μεταξύ των δυο υπερδυνάμεων μεταφράζεται σε μια απλή παρεξήγηση και έλλειψη επικοινωνίας που μπορεί να ξεπεραστεί αν και οι δυο πλευρές δείξουν καλή θέληση και οι δυο «αρχηγοί» μπορέσουν να δουν με ειλικρίνεια και κατανόηση ο ένας τον άλλο.

■ Ελιγμοί

Η πραγματική εικόνα δυστυχώς είναι διαφορετική. Ο Ρήγκαν σε τρεις μόνο βδομάδες μετά τη συνάντησή αντιμετωπίζει κρίσιμες εκλογές που θα αποφασίσουν

κατά πόσο οι Ρεπουβλικάνοι θα διατηρήσουν, όχι την πλειοψηφία τους στην Αμερικανική Γερουσία. Αν αποτύχουν τότε ο Ρήγκαν θα κινδυνεύει να χάσει τις εκλογές του 1988 για την προεδρία. Ήδη δέχτηκε ένα πολύ σοβαρό πλήγμα με την ήττα του πάνω στο θέμα των οικονομικών μέτρων κατά της Νότιας Αφρικής. Το προσωπικό του κύρος είναι το μόνο όπλο με το οποίο οι Ρεπου-

NATO στην Ευρώπη. Μόνο αν φανεί ότι ο κίνδυνος άμεσης σύγκρουσης έχει υποχωρήσει θα μπορέσει να συνεχίσει ο Ρήγκαν ανενόχλητος τις έρευνες για πραγματοποίηση του σχεδίου του για τον «Πόλεμο των άστρων».

■ Σοβιετική Οικονομία

Απο την άλλη στην Ανατολή ο Γκορπατσώφ έριξε όλο του το βάρος και το προσωπικό κύρος πίσω από την προσπάθεια για αναζωογόνηση της Σοβιετικής οικονομίας. Αυτό δε θα μπορεί να το πετύχει αν πρέπει να χρησιμοποιεί ένα τεράστιο μέρος του προϋπολογισμού της χώρας για όλο και πιο πολύπλοκο και πολυδάπανο εξοπλισμό. Θέλει να συγκεντρωθεί πάνω στην οικονομία και να

χώρες. Όμως μια τέτοια ταχτική δεν θα είχε την δραματική δύναμη της προσωπικής συνάντησης. Γι' αυτό για σκοπούς εσωτερικής αλλά και διεθνούς κατανάλωσης οι δυο αρχηγοί αποφάσισαν να αρχίσουν μια σειρά προσωπικών συναντήσεων.

■ Συμφέροντα VS Ηθική

Ο «Economist» σε ένα άρθρο του πάνω στη συνάντηση τελειώνει με τα λόγια: «Η σύγκρουση φιλοσοφιών και συμφερόντων που κάνει τους ανθρώπους να εξοπλίζονται εξακολουθεί να παραμένει αναλλοίωτη». Ακόμα και ένα περιοδικό όπως ο «Economist» αναγνωρίζει ότι η ταξική αντιπαράθεση και η όξυνσή του ταξικού αγώνα μέσα στα πλαίσια μιας ολοένα και μεγαλύτερης παγκόσμιας οικονομικής κρίσης δεν μπορεί να συγκαλύψει με χειρονομίες για διαφήμιση όσο δραματικές και αν είναι αυτές. Τα συμφέροντα που αυτή τη στιγμή φέρνουν τους δυο ηγέτες κοντά, την επόμενη στιγμή θα τους ξαναποθετήσουν πίσω από τα αντίστοιχα τους συρματοπλέγματα.

■ Καπιταλισμός VS Ειρήνη

Η υπόθεση της ειρήνης δεν μπορεί να εξυπηρετηθεί μέσα στον καπιταλισμό. Όλη η καλή θέληση στον κόσμο δεν πρόκειται να σταματήσει τη σύγκρουση μεταξύ των ουσιαστικών οικονομικών συμφερόντων που μεταφράζεται καθημερινά στην θανάσιμη πάλη των δυο τάξεων για επικράτηση. Την ανατροπή ενός τρίτου πυρηνικού πολέμου μπορεί να την πετύχει μόνο ο ανεξάρτητος αγώνας της εργατικής τάξης για την εξουσία και τον σοσιαλισμό.

Μόνο όταν το παγκόσμιο προλεταριάτο συμπεριλαμβανομένου και του Αμερικάνικου, μπει στον αγώνα για σοσιαλισμό θα γίνει δυνατό το σπάσιμο των αδιεξόδων που προκαλεί ο ψυχροπόλεμος και θα δοθεί μια πραγματική ευκαιρία στην ανθρωπότητα να χτίσει την ειρήνη συνάμα με το χτίσιμο ενός καινούργιου κόσμου.

Οι δυο συνομιλητές του Ρέικιαβικ μόνο μια ψευδαίσθηση μπορούν να μας πωλήσουν. Τα μέτρα στα οποία πιθανό να καταλήξουν δεν θα αποτελούν τίποτα περισσότερο από μια προσπάθεια για κοσμητική χειρουργική που από τη μια παρουσιάζει μια καλύτερη εξωτερική εμφάνιση και από την άλλη αφήνει την εσωτερική κατάσταση στο ίδιο χάλι.

ΣΤΑΥΡΟΣ ΠΑΥΛΟΥ

Την ώρα που γραφόταν το άρθρο οι συνομιλίες ακόμα συνεχίζονταν. Το αποτέλεσμα ήταν το χειρότερο που μπορούσε να προβλεφτεί. Οι συνομιλίες κατέρρευσαν δίχως να έχει επιτευχθεί καμία συμφωνία σ' οποιοδήποτε έστω δευτερεύον ζήτημα. Οι συνομιλίες σκόνταψαν στις ιμπεριαλιστικές φιλοδοξίες του Αμερικανικού καπιταλισμού όπως εκπροσωπούνται στο πρόσωπο του Ρήγκαν, που δεν είναι διατεθειμένος να εγκαταλείψει τα αστρικά πολεμικά του συστήματα. Για να δικαιολογήσει τη στάση του στις συνομιλίες ο Ρήγκαν δήλωσε στο Αμερικάνικο Κογκρέσσο ότι «οι Ρώσοι θέλουν να σκοτώσουν τους Αμερικανούς». Τέτοιες προκλητικές δηλώσεις που αναπτύσσουν τα χειρότερα πολεμοχαρή αισθήματα και τις χειρότερες προκαταλήψεις στις μάζες είναι που έχει ανάγκη η Αμερικανική πολεμική μηχανή για να συνεχίσει να αναπτύσσεται και να διατηρεί την κυριαρχία του Αμερικανικού ιμπεριαλισμού. Όση καλή διάθεση, όση αγωνία ακόμα, κι αν έχει ο Γκορπατσώφ για να περιορίσει τους εξοπλισμούς δεν θα τα καταφέρει. Ο καπιταλισμός δεν μπορεί να επιβιώσει δίχως τους εξοπλισμούς και ο καπιταλισμός δεν μπορεί να υπάρξει δίχως πολέμους. Η ειρήνη περνά μέσα από την ανατροπή του καπιταλισμού. Οι διπλωματικοί χειρισμοί του Γκορπατσώφ είναι αναμφίβολα πετυχημένοι αλλά η σημασία τους είναι δευτερεύουσα. Πρωταρχική σημασία έχει μια επαναστατική διεθνιστική πολιτική για την ανατροπή του καπιταλισμού στα ίδια τα ιμπεριαλιστικά κέντρα. Η πολιτική της «ειρηνικής συνύπαρξης» που είναι η επίσημη πολιτική του Σοβιετικού κράτους, είναι ταυτόχρονα η εγκατάλειψη των διεθνιστικών καθηκόντων, και ισοδυναμεί με την ίδια την ανατροπή της πολιτικής της ειρήνης.

πλικάνοι θα διεκδικήσουν την εξουσία το 1988. Δεν έχει την πολυτέλεια ο Ρήγκαν να φανεί σαν ο υπεύθυνος για την χειροτέρευση των σχέσεων Ανατολής-Δύσης.

■ Πιέσεις

Επιπρόσθετα, σε μια σειρά από χώρες του NATO (Αγγλία, Γερμανία, Ελλάδα κ.α.) τα αντι-πυρηνικά στοιχεία μέσα στα αριστερά κόμματα έχουν κερδίσει πολύ έδαφος και υπάρχει για τον Ρήγκαν σοβαρός κίνδυνος να ανατραπουν όλα τα μέτρα που πήρε τα τελευταία χρόνια για την πυρηνική ενίσχυση του

προσπαθήσει να αποτρέψει τη στασιμότητα που την χαρακτηρίζει και να σμικρύνει το χάσμα ανάμεσα στις πιο αναπτυγμένες οικονομίες της Δύσης κι αυτή της Σοβιετικής Ένωσης.

■ Πρόσωπο με πρόσωπο

Είναι φανερό ότι η συνάντηση πρόσωπο με πρόσωπο έχει μόνο διαφημιστική αξία. Οποιοσδήποτε συμφωνίες για έλεγχο των εξοπλισμών θα ήθελαν οι δυο αρχηγοί να κάμουν θα μπορούσαν να είχαν προετοιμαστεί από ειδικούς και αντιπρόσωπους από τις δυο

σοσιαλιστική
εκφραση

Σοσιαλιστική Έκφραση
Τ.Κ. 5475 Λευκωσία

ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ:

Αγίου Δομετίου 53

Έγκωμη Λευκωσία

τηλ. 461553

Επαρχιακά γραφεία:

Λ/σος: 51040

Λ/κα: 53583

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ:

Για ένα χρόνο, 12 φύλλα

Εσωτερικό: £4.00

Εξωτερικό:

Ευρώπη: £6.00

Αμερική: £8.00

Αυστραλία: £10.00